

ASR-ÅREBLADET

ASR'S FØRSTE 60 ÅR!

AARHUS STUDENTER ROKLUB

Jubilæumsnummer 2003

ASR-ÅREBLADET MAR 2003

Udgivet af Aarhus Studenter Roklub, Jubilæumsnummer 2003 – Redaktion slut 21/3/03

Se, nu stiger solen af havets skød, luft og bølge blusser i brand, i glød; hvilken salig jubel, skønt alt er tyst, medens lyset lander på verdens kyst.
Jacob Knudsen, 1891

Velkommen til en speciel udgave af Årebladet – Jubilæumsnummeret 2003 i anledningen af Aarhus Studenter Roklubs 60-års jubilæum. Bladet skal ikke ses som en gennemskrevet historie, men mere som en samling artikler, skrevet igennem klubbens liv om klubben. Man skal være opmærksom på at artiklerne er skrevet i forskellige perioder og dermed i et varierende sprog. Der har desværre ikke været tradition for at gemme klubbens historie i ASR, så nogle perioder af klubbens liv er kun sparsomt dækket. Billederne uden tekst er forskellige stemningsbilleder fra klubbens lange liv. De artikler der ikke har været fundet plads til i dette hæfte, kan ses på klubbens hjemmeside.

Redaktionen

INDHOLD

3. Aarhus Studenter Roklub	32. Curriculum Vitae 1942-60
4. Fra tanke til klub	34. Curriculum Vitae 1960-70
7. Tale ved stiftelsen	37. Curriculum Vitae 1970-80
10. Det lille hus på havnen	40. Årebladet 1973-2002
12. ASR's 1. sæson	44. Universitetsmatchen Århus-København
17. ASR's 2. sæson	52. Universitetsmatchen 1960
20. ASR's 3. sæson	55. ASR's 1. udenlandske start
22. ASR's 4. sæson	57. 25-års jubilæumssang
23. ASR's 5. sæson	58. ASR's støtteforening
26. ASR's 6. sæson	59. Formandslisten
28. Spredte erindringer fra klubbens spæde start	

REDAKTION:

Torben Noer (ansvarshavende), Michael Troelsen, Line Marschner.

WWW.ASR.DK

AARHUS STUDENTER ROKLUB

For mange af de arbejdende borgere i Danmark var 60 år et signal til at forlænge ugens årlige ferie til måneder, mod tilsagn om passende vederlag fra det offentlige.

For en forening, ja selv en roklub, er der endnu ikke mulighed for slig pensionering. Og det er godt det samme, for de mærkelige individer, der gider tilbringe deres fritid med at arbejde ved årerne i en spinkele træbåd uden TV og uden rum til mobilen og den bærbare, og som endda synes at nyde det, tilhører en sport og en klub uden aldersgrænse.

Ingen af os kan vel i dag forestille sig en klubs nedslidthed og efterlønsomhed, hvor det afgørende alene er medlemmernes interesse og virke.

Set i det berømte bakspejl, der altid tages i brug ved runde jubilæer, og som jeg er en af dem, der kan kigge med i gennem alle de 60 år, kan det fastslås, at ASR har sejlet stabilt under skiftende sportslige klimaforhold og vekslende konjunkturer i studenterverdenen.

Med kyndige roere som styrmænd/kvinder har den Pram, der hedder ASR, klaret de 60 år på en måde, som vi, der satte båden i vandet for 6 decennier siden, kan nikke anerkendende til.

Vel roet! Vel styret!

God fart fremover, I magsvejr som i storm. Ude og inde.

Otto Bjerrum

”At lære sin egen historie at kende er også at erkende sin egen skæbne” er det en gang blevet sagt. Måske. I så fald har klubben vel ikke så meget at frygte – de sidste 60 års historie vidner i hvert fald om en umådeligt levedygtig institution eller måske nærmere et uhyre livligt og sprælsk ’projekt’. Konstant er der kommet nye ønsker, nye behov, nye synsvinkler på klublivet og roning.

Også i dag kan man sjældent være på en rotur uden at møde adskillige holdninger til og tolkninger af klublivet og roning. Nye ideer, nye kræfter, nye ønsker ser konstant dagens lys – og er med til at tegne den klub og det projekt, der nu kan fejre 60 år.

Klubbens historie understreger, at vi skal holde fast i og konstant underbygge denne udvikling – i dialog med traditionerne, samtiden og vores holdninger. For det er netop det brændstof, der nærer projektet og bringer det fremad! Og skaber den roklub, vi alle synes er ’vores’. Kan vi det, skal vi nok kunne klare 60 år mere!

Fra klubben skal der lyde en stor tak til alle, der har været med til at give et billede af, hvordan deres ASR var og er – og ikke mindst en stor og varm tak til Torben Noer, der gennem flere år ihærdigt og målrettet har arbejdet på at indsamle kilder til dette jubilæumsskrift. Tillykke med resultatet!

Michael Troelsen

FRA TANKE TIL KLUB

Af Torben Noer, 2002

Hvordan etablerer man en studenter roklub! og så endda under en besættelse med deraf følgende problemer? Hvorfor valgte man at etablere endnu en roklub, når der allerede var flere velfungerende roklubber i Århus Havn?

Revisor Otto Bjerrum flyttede i 1940 fra København til Århus og savnede i den forbindelse studenterroningen. Selvom Aarhus Universitet efterhånden var begyndt at tage form (der var omkring 1000 studerende) var der endnu ikke etableret sådanne aktiviteter. Endvidere var der nogle ideer fremme om at lade DSR leve op til sit navn og også dække det 2. danske universitet. Efter at have luftet tanken om oprettelse af en søsterafdeling af DSR i Århus i gennem flere år (og ved henvendelse fra flere studenter i byen) valgte Bjerrum at tage tæten og tog i september 1942 kontakt til DSR's formand, Gudmund Schack. Han fik positiv respons tilbage fra DSR angående hjælp til etablering af klubben på forskellige måder, så den 17. september kom følgende opråb om på universitet:

Til Studenterne ved Aarhus Universitet!

Selvom saavel Aarhus Roklub som Arbejdernes Roklub gennem Aarene har stillet sig overordentlig villige overfor Studenterne ved at give let og billig Adgang til Roning, har Tanken om en særlig Roklub for Studenterne Gang paa Gang været fremsat, og Forsøg paa at faa en saadan Klub startet synes nu at skulle have gode Muligheder for at lykkes.

Som det vil være bekendt, findes i København Danske Studenters Roklub, og man har ved Realisation af Tanken ganske naturligt søgt støtte her, idet det er Meningen, at Danske Studenters Roklub blot skulde udvide sin Virksomhed til ogsaa at omfatte Aarhus Universitet, saaledes at klubben med Føje kan bære Navnet Danske Studenters Roklub.

Danske Studenters Roklubs Formand har lovet Aarhus-Foreningen støtte, idet man gaar ud fra, at Interessen ogsaa ved nærmere undersøgelse vil vise sig tilstrækkelig stor, og Formanden har bl.a. drøftet Spørgsmålet med Danske Studenters Roklubs Protektor og aktive Medlem, H.K.H. Kronprinsen, og Kronprinsen har udtalt sin varme Interesse for Sagen

og tilsagt den sin Støtte. Der er bl.a. Grund til at forvente, at Kronprinsen ogsaa overtager Protektoratet for Aarhus-Klubben.

Der arbejdes med Sagen, men allerede nu har man villet give Dem Meddelelse herom, idet man er interesseret i at vide, hvor stor Interessen er, og man anmoder derfor eventuelle interesserede om snarest – naturligvis uden Forbindende – at meddele Deres Mening til Stud.Oecon. Harald Christensen, Kollegium 3, Tlf. 8824.

Aarhus, den 17. september 1942.

P.U.V.

Otto Bjerrum

Herefter begyndte tingene at tage fart – man modtog positive tilsagn fra universitetsfolk, Aarhus Oliefabrik, Københavns Handelsbank, DSR og Aarhus Roklub og følte sig i slutningen af september '42 klar til at kontakte borgmesteren og havnedirektøren med konkrete planer. Det første, man tog fat på, var, hvor man måtte bygge et klubhus – ét der har en førstesal hvor studenterne kunne samles, idet der ikke var noget samlingssted i byen for studenterne. Den 9. oktober '42 fik Bjerrum anvist 2 pladser i Århus Havn af havneingeniør Gebauer på hver 435 m² i nærheden af Aarhus Roklub, dog med eget slæbested. Der var nu også indløbet støtteerklæringer fra universitetets rektor, Professor Rasting, og man ville nu forsøge at få et møde i stand med borgmesteren med henblik på økonomisk støtte fra byens side.

Civilingeniør Børge Bak, Bak & Søn A/S, som var tidligere DSR-medlem, påtog sig det praktiske med at få bygget et klubhus. Den 20. oktober må man konstatere, at alene det at skaffe 100 poser cement kunne stoppe byggeriet. Der var under besættelsen stor mangel på byggematerialer, og et kontor i København styrede tildelingen af cement. Flere store byggerier var allerede gået i stå pga. cementmangel, og en nystartet roklub kunne ikke forvente at stå forrest i køen ... Ellers var det store problem pengeindsamlingen, idet de fleste firmaer i Århus-området var blevet overrendt i forbindelse med oprettelsen af universitetet. Alligevel var man fortrøstningsfuld, idet man kun skulle indsamle en mindre sum

(80.000,- hvoraf man håbede på at kunne skaffe de 40-50.000,- og få de resterende som et rentefrit lån over 25 år af kommunen).

I starten af november 1942 begynder penge at vise sig fra de store firmaer:

- 1.000,- fra De Forenede Jydske Farverier & Trikotagefabrikker, Aarhus
- 2.000,- fra J.C. Filtenborg A/S
- Forskellige beløb fra Bak & Søn A/S, Ceres, Dansk Andels Kulforretning.

**Aarhus Studenterrokklub
har Tilsagn om 6 Baade**

Stiftende Generalforsamling i Aftes

Aarhus Studenterrokklub holdt i Aftes stiftende Generalforsamling paa Det Jydske Universitet. Til Mødet var indbudt Grosserer Gudmund Schack, København, der er Formand for Danske Studenters Rokklub, København, og Arkitekt Mandrup Poulsen, København, der har tegnet Aarhus Studenterroernes kommende Klubhus.

Revisor Otto Bjerrum bød Velkommen og fremsatte nogle orienterende Bemærkninger om Rosport. Han omtalte, at Aarhus-Klubben bliver stiftet som selvstændig Klub i Forbindelse med Danske Studenters Rokklub i København. Alle Akademikere samt Elever i 2. og 3. Gymnasieklasse i Aarhus' Gymnasier har Adgang til at blive Medlem af den nystiftede Studenterrokklub.

Landsretssagfører Storm Mortensen oplæste Forslag til Love for Foreningen, der blev vedtaget.

Grosserer Gudmund Schack

bragte en Hilsen fra Protektoren for Danske Studenters Rokklub, Kronprins Frederik, der var meget interesseret i den nye Aarhus-Rokklub. Han oplyste, at Danske Studenters Rokklub har bevilget 2200 Kr. til en Firer. Desuden har Grosserer A. Filtenborg og Direktør Ove Hansen givet Tilsagn om en Baad hver. Grosserer Schack lovede at skaffe 2 Baade yderligere fra København.

Arkitekt Mandrup Poulsen forelagde Skitser til Baadhuset. Omkostningerne anslog han til ca. 40.000 Kr. Huset kommer til at ligge i Lystbaadehavnen.

Aarhus Studenterrokklub valgte derefter følgende Bestyrelse: Revisor Otto Bjerrum, Professor, Dr. jur. Carl Rastings, Professor, Dr. phil. Halkon Lund, Civilingeniør Børge Back, Fabrikant Elwin Geertsen, Landsretssagfører Storm Mortensen, stud. mag. Erik Reske Nielsen og stud. oecom. Christiansen.

Man fik stor støtte fra Handelsbankens direktør i Århus, Niels Jensen, der påtog sig at "smøre" de forskellige betydningsfulde personer i Århus.

Efter en ekstraordinær generalforsamling i DSR mente man, at det var bedre, hvis Århus fik sin egen klub, da det ville blive for svært at styre klubben fra København. Således opstod ASR.

Arbejdet var nu så langt fremme, at man valgte at indkalde til stiftende generalforsamling torsdag den 3. december 1942 kl. 20.00 i Fysisk Auditorium, hvor DSR's formand samt DSR's hussarkitekt, Mandrup, vil være tilstede og redegøre for klubhuset. Klubben blev stiftet, foreningen ASR eksisterede nu formelt, og Kronprinsen var endvidere blevet protektor, hvilket hjalp en del, da man skulle søge penge.

I marts måned 1943 var klubbens beliggenhed på havnen stadigvæk ikke fastlagt. Den først udpegede grund blev mødt med protester fra tysk side, idet man frygtede reprimander fra senere tilkommende kommandanter – herefter blev man anvist en grund i nærheden af Arbejdernes Rokklub. Der var langt til slæbestedet, men man ville hellere dele anløbsplads med fiskerne end de andre roklubber. Havnen så helst, at man opførte nogle midlertidige barakker, men det var et dårligt grundlag at indsamle penge på.

På rekordtid blev klubbens hus bygget (se side 10), og alt var således klar til klubhusets indvielse den 30. maj 1943

AARHUS STUDENTER ROKLUB

- TALE VED STIFTELSEN

af Otto Bjerrum, 1942

Studenter Roning

Tale ved Aarhus Studenter Roklubs Stiftende Generalforsamling torsdag den 3. Dec 1942, kl. 20.00 i Fysisk Auditorium, Aarhus Universitet.

For en 15-20 aar siden holdt professor Heiberg en tale for Brandes, hvori han talte om den om sig gribende Sportsidioti. Denne attiske Kunsts Dyrker par excellence var en fanatisk Modstander af Idræt, og oversaa ganske, at det netop er Idrætten, som den græske Kunst skylder sin store Inspiration - Idrætten, der har givet Modeller til nogle af Verdens skønneste Skulpturer. - En Mand som Aakjær mente, at Fodboldspillet snart vilde føre til, at den fodboldspillende kun blev et Par kæmpestore Fødder. Han forstod ikke Hjernens Funktion for Idrætten, og kun lidet anede han, at der kun faa Aartier senere udenfor hver Landsby vilde findes Fodboldmaal, hvor hans Hyrdedrenge hentede Helse og godt Humør gennem Idrætten.

I Dag undervurderer ingen Idrættens Betydning. Udviklingen har baaret Sporten frem til en betydende Faktor indenfor Kampen for Sundheden. Ingen kan sige sig fri for at have Brug for Idrætten - det være sig Arbejder eller Bonde, Forretningsmand eller Fabrikant, Videnskabsmand eller Student. Jeg vil være tilbøjelig til at paastaa, at Studenten maaske mindst af dem alle. Generalmajor Castenskjold udtalte engang, at han var saa overbevist om Idrættens Nødvendighed for den studerende Ungdom, at hvis det stod til ham, skulde ingen kunne faa sin Embedseksamen, uden at han mødte ved Eksamensbordet med Idrætsmærket i Sølv eller Guld, alt efter Studiets Længde, paa sit Kjoleopslag.

Rosporten er kommet til Danmark fra England, og da den derovre i første Række dyrkedes som en Studenter-Idræt, er der intet mærkeligt i, at Studenter herhjemme ogsaa hurtigt kom med i denne Idrætsgren. Saa forfærdelig længe er det dog ikke siden. Vi skal ikke engang tilbage til

Midten af forrige Aarhundrede for at finde de første danske Roklubber, og Studenterroforretningen blev stiftet for 75 Aar siden som den tredje danske Roklub. Den staar i Dag som en af Nordeuropas største Roklubber, og har i Øjeblikket 1200 aktive Medlemmer. Er der ikke noget, der tyder paa, at her er den rigtige Sport for Studenter?

Et naturligt Spørgsmaal til mig i Aften vilde være: Hvad er Studenterroning, er det andet end den samme trivielle Plasken med Aarerne som i enhver anden Roklub. Lad mig sige det straks, at efter vor Overbevisning er det noget andet. Den intellektuelle Udvikling, erhvervet gennem Studieaarenes aandelige Træning giver Studenterne et Plus fremfor andre Idrætsmænd, giver dem Evnen til at se, hvad der i al den Herlighed af Friluftsliv, Livsglæde, Forfriskelse og Kammeratskab, Fester, Stævner, Kampe med sig selv og andre, Kampe med Nederlag og Sejre, se hvad der i alt det er uvæsentligt eller mindre væsentligt og hvad der er det væsentlige. En fælles Aand, betinget af saa mange Fællesinteresser, besjæler Studenterrosporten, giver den sit Niveau. I og for sig, ganske naturligt, lige Børn leger bedst. Og netop Leg er det jo Idrætten giver os ind mellem Alvoren.

For en Roer kan Rosporten vist passende inddeles i Motionsroning, Langtursroning og Kaproning - jeg skal give hvert af disse Omraader en kort Omtale.

Har De en Aften staaet ved Aarhus Roklubs Baadephus og set Baadene gaa ud og komme hjem - har De saa ikke fornemmet, at det, der prægede disse Mennesker var Glæde, en Glæde, der maaske syntes saa opstemt, at den ikke var Langt fra at irritere Dem. Denne Glæde er naturlig nok, det er Glæden over at føle sig rask, føle Beherskelsen af Legemet, føle at være et naturligt Menneske.

Denne Følelse giver Motionsroningen. Det at melde sig i en Roklub er jo ikke, saadan som mange tror det, ensbetydende med, at man skal

være Kaproer. I Motionsroning, den daglige eller periodiske Roning, hvor alle kan være med og høste Sundhed og Glæde, oplever de fleste Studenterroere Ro-Eventyret. Den Følelse af Resignation og Beklemthed, som griber En, der første Gang sætter sig til Aaren, og af den maaske alt andet en blødsødne Styrmand føres ind i en ny Verdens lidt brutale Udtryksformer og nye, uvante Stillinger, der kun saa daarligt passer til den Kaminstol, han nylig forlod, den viger for Selvtilliden, som følger med Tilpasning og Optræning af Legemet, parret med den psykiske Udvikling, som en opøvelse i lynsnar Opfattelse og hurtig Udløsning giver. Den giver Blik for Sammenhold og Samarbejde, og den skænker os de første Strejf af Følelsen af Samhørighed med Naturen, som jeg vil paastaa ikke findes tilsvarende indenfor nogensomhelst anden Sportsgren. Alt det, der tynger, lader man blive tilbage paa Pontonen, naar man støder fra - man sanser kun den blaa Himmel over sig, og det skvulpende Vand omkring sig. Alt det derinde paa Kysten er kun Baggrund. Vi oplever Livet set fra en ny Synsvinkel, den, der ikke har oplevet det, forstaar det ikke.

For et stort Antal Roere er den almindelige Motionsroning tilstrækkelig. Men en del gaar videre, ind i de egentlige Konkurrencer, som i stærk potenseret Form viser, hvilke psykiske Krav Idrætten kan stille sine Udøvere - vise, hvad Opøvelse, Tilpasning og Træning kan præstere.

Danske Students Roklubs tidligere Formand, Professor Knud Secher, har givet den bedste Skildring, jeg har kunnet finde, af Kaproning - en Skildring af de tanker, en Kaproer gør sig foran start:

Han sidder og venter paa Starterens Signal til at begynde Kampen over de saa lange 2000 Meter. Men før han er naaet saa langt er der gaaet en Lang Træningsperiode, hvor den enkelte Vilje er bøjet ind under Trænerens Ønske, hvor han frivilligt har underkastet sig en stærk Disciplin med Opgiven af en Række af dette Livs almindelige Nydelser. Han har tilpasset sin Teknik, tvunget sit Legeme til at arbejde sammen med Kammeraterne som en samlet, levende Organisme, hvor hvert enkelt Organ følger de andre med minutøs Nøjagtighed. Han har opøvet sin Vilje til at holde ud, naar Kræfterne var ved at svigte, stadig som et lydigt Led i det hele.

Og nu sidder han i Baaden; gennem hans Hjerne gaar der en Række Følelser: Ønsket om at yde

sit yderste til Gavn for Helheden, til Ære for sin Klub. Der passerer maaske gennem hans Hjerne Revanchelysten efter tidligere Nederlag eller Ønsket om dennegang at hævde sig og sit Hold som det ypperste.

Saa begynder Kampen, hvor Viljesanspændelsen naar sit Maksimum, hvor den store Beherskelse kræves for at styre Organismen til blind Lydighed. Det gælder ikke mindst, naar Konkurrenten maaske fører Løbet, hvor sejren i sidste Instans er afhængig af Evnen til at koncentrere sin Vilje til Opnaaelse af det bedste.

Kampen føres paa basis af et intenst Hjernearbejde. Der lægges en Plan, man søger at indstille sig efter Modstanderens Psyke, ganske som det sker i det almindelige Liv, hvor Kampen føres om andre Værdier. Overalt gælder det at vinde frem, og det endelige Resultat naas gennem Koncentration af Viljen...

Enhver, der har deltaget i Konkurrence af en eller anden Art ved, hvad jeg taler om. Enhver, der har følt den kildrende Fornemmelse langs Rygraden lige før... Og de, der har været med vil ikke for alt undvære Minderne om Kampe og Nederlag, om Spænding og Sejre -

Saa er der Langtursroningen. Jeg kan heller ikke her give Dem bedre Indtryk end ved at citere Brudstykker af Beretninger, som begejstrede Studenter gennem Aarene har skrevet - i henrykt Tilbedelse af den Natur, som de for en Stund var kommet saa intimt i Kontakt med. Dette har en ung stud.jur skrevet efter en tur paa Limfjorden - den Limfjord, saa lyder saa prosaisk og virker saa provensielt indelukket paa os:

Paa Tilværelsens gaadefulde Skiften staar Limfjorden som et rammende symbol. Den begynder lidt trangt, dog stor nok til os. Den vider sig ud, med skønne Smaaøer til at dase paa, og den fortsætter stadig, gentager sig ikke, bliver skønnere og skønnere, ekspanderer sig pludselig til uanede Dimensioner og er som Livet selv, lunefuld, men dog let omgængelig ved tilstrækkelig Hensyntagen og Taalmodighed. Naar man har rundet den sidste, største og skønneste Ø, og har repeteret det hele igen, nu set med andre Øjne, naar man sit Udgangspunkt, og er som et Barn igen, sund, balstyrisk og fuld af Halløj.

Og hør saa, hvad en af vores kendte Skuespillere Henrik Benzon skildrer - denne langtursroer

over en Hals, en glimrende kammerat, lige god ved Pejseren, klimprende paa en Guitar og ved Stegepanden, naar han lavede Biksemad af 3-dage gamle Smørrebrødspakker. Her giver han et Indtryk af en rotur udenskær, i de tider, hvor Sverige og Norge var de eftertragtede Maal for danske Studenterroere, der svigtede Jernbaner og Biler for at opleve Naturen paa et Rullesæde ved en monotomt dunkende Aares dulmende Akkompagnement:

Her fandt vi den store Natur! Horizont, det friske Vejr, der bar os afsted paa skummende Havbølger, der hidsede os, trænede som vi var blevet, til at lægge uanede Kræfter i hvert Aaretag. Ingen kan beskrive denne besættelse, denne usigelige lykkefølelse, i rytmisk Parring med selve Naturen, at udfolde alle sine Kræfter til det yderste - længere endnu - i uendelig Vilje og befriende Energi, Natur i Naturen. Nøgne som fra Moders Liv arbejde vi os frem i Naturens Mægtigste Element, kun adskilt ved de tynde Bord. Vi er Sendebud mellem Himmel og Hav, op og ned, op og ned.

Efter Afslutningen paa en saadan solmættet Dag, den opfattes af Henrik Benzon saaledes: Disse uforglemmelige Aftener efter en solhed Dag. Baaden halet paa Land, Teltene rejst, færdig med alt Madsludder. Frem med Piber og Tobak. Baalet flammer ude paa Klippeodden. Det blusser i de kobberrøde Ansigter og Næver, og i det stille Vand, der samtidig spejler Brandskæret af den nedadgaaende Sol og Fuldmaans dryppende Sølv. Og saa - saa lyder ud i den svenske Nat de rene skælvende danske toner - Jeppe Aakjærske Ord bringer Hilsen fra de bølgende danske Rugmarker. Det gaar som Kærtegn hen over Sveas dybsorte Graner. Det er Overlægen, der synger til sin Guitar. Snart blan-

der Harmonikaens sørgmuntre Toner sig med Guitarens Akkorder, Banjoen følger med og intet Orkester i Verden har nogensinde staaet i en saadan kontakt og Harmoni med Omgivelserne som vort. Vi kan høre de store Skove lytte. Nu spiller vi for Naturen. Den har givet os saa meget hele Dagen, ufattelig skønne Timer. Den flerstemmige Sang dør hen og vi staar alle stille, betagne. Ingen siger noget. Men med en dyb Lykkefølelse over at være til - og være til paa saadan en Langtur - kravler vi solhede i Soveposerne.

Har de følt et Pust af Stemningen? - Jeg maa i Opdelingen af de forskellige Former for Roning have endnu en specifik studentikos Rofacon med. Det er Sandkasseroningen. Udtrykket stammer fra, at der til udfoldelse af Studenterroernes medfødte Hviletilbøjeligheder er indrettet en regulær Sandkasse, en Stump kunstigt Strandbred, hvor Studenter læser, spiser, solbader, driver, sludrer, diskutere og sover. Og selve Badehuset rummer en Terasse, hvor lignende Liv udfolder sig. Studenter kommer og gaar Dagen lang - for at tilbringe Dagens Arbejdstimer der, eller for at tage et Frikvarter i Sol og Luft.

Det er Sommerens Klubliv. Intet Kammeratskab slaar saa dybe Rødder, som det, der grundlægges til Aarens Slag mod Aaregaflen. Det at opleve sammen, tage en Tørn sammen, hvor det kommer an paa hver Mands Indsats, det afslører den daarlige kammerat og fremhæver den gode. Det giver Grundlaget for det særlige Kammeratskab, som maa leve ogsaa om Vinteren, naar standen er strøget og Baadene i Hi. Foruden den rent selskabelige Side af Sagen, som ogsaa faar, hvad der tilkommer den, er der oprettet Skisektioner, Gymnastikhold og Haandboldhold.

Otto Bjerrum, 1997

DET LILLE HUS PÅ HAVNEN...

Af Torben Noer, 1997

I forbindelse med samlingen af klubbens historiske baggrund på ASR's hjemmeside er der dukket mange interessante fakta og betragtninger op. Klubben har, den 3. december 2002, fejret sin 60 års fødselsdag, og selve klubhuset kan den 30. maj 2003 dermed også fejre 60 års fødselsdag. Dette var bestemt ikke intentionen med det "midlertidige" hus, hverken fra klubbens stifter Otto Bjerrums eller de senere formænds side.

stående). Som tegningerne viser, var der oprindeligt projekteret en 1. sal. Tyskerne fremsatte imidlertid det krav, at huset ikke måtte overstige 3,85 i højden, samt at det skulle flyttes 7 meter til siden. At projektore en 1. sal mente Bjerrum endvidere var økonomisk urealistisk. Desuden havde man det tyske forbehold for, at "senere kommandanter ville give en reprimande for beliggenheden". Derfor blev næste tilbud en ledig grund ved siden af ARA. Her mente havneingeniøren, at man kunne opføre et interimistisk

A. S. R.

AARHUS STUDENTER ROKLUB

HAR HERVED DEN ÆRE AT INDBYDE DEM TIL AT OVERVÆRE INDVIELSEN
AF KLUBBENS INTERIMISTISKE BAADEHUS OG DAAB AF KLUBBENS BAADE,
HVILKET VIL FINDE STED VED EN LILLE HØJTIDELIGHED

SØNDAG DEN 30. MAJ KL. 10³⁰

P. K. V.

FORMAND

S. u. til Fabrikant E. Geertsen, Frederiks Allé 64, Aarhus.

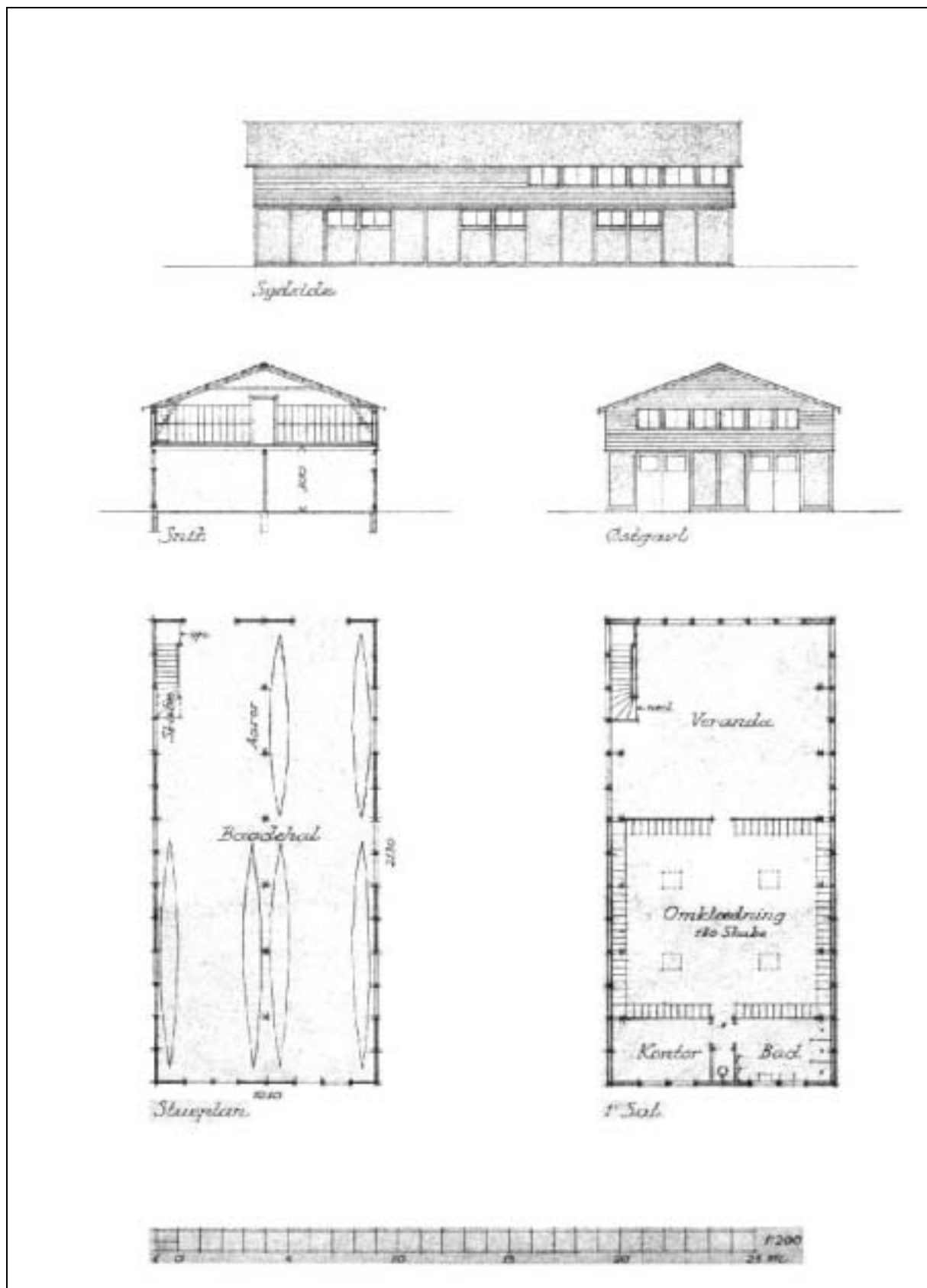
Ved den første henvendelse til Havneingeniøren i oktober 1942 angående en plads til klubhuset fik man anvist et areal med eget slæbested på vandsiden af Fiskerivej, lige efter svinget. Der var dog det forbehold, at man kunne risikere at skulle flytte, idet der var planer om en havneudvidelse og et skibsværft på stedet. Dette var imidlertid ikke de eneste problemer. Krigen medførte stor mangel på byggematerialer, specielt træ og cement, hvorfor brugen af cement måtte begrænses til de 100 sække, som gik til fundamentet. Til trods for at man kalkulerede med, at en stor del af materialerne ville blive doneret, var budgettet på mindst 80.000,-, hvilket skulle dække opførelse af huset og indkøb af både. Tegningerne til huset blev lavet af DSR's husarkitekt Ove Mandrup Poulsen (se neden-

klubhus. Dette fik Bjerrum til at protestere idet "et interimistisk hus ikke ville kunne løse selv stærkt begrænsede opgaver indenfor vor klub" og "vore medlemmer vil utvivlsomt falde fra, ligesom en tilgang ville udeblive, hvis det ikke var muligt at give bedre kår, end de trange forhold et sådan hus ville give".

En grund blev tilbudt af Havnen på den østlige side af Århus Roklub, med fælles ponton, men blev afslået af flere årsager, og ASR ansøgte nu om en plads i den nordligste ende af havnen. Den største hindring for dette var Havnens betænkkeligheder ved en permanent bygning på denne plads, og ASR tilbød derfor at bygge et interimistisk hus for at komme i gang (vi er nu henne i slutningen af marts '43). ASR fik afslag

på dette med henvisning til planer om havneudvidelse og fik nu i stedet tilbudt en grund ved siden af ARA. Bjerrums kommentar til dette var "en ussel løsning", men da man hellere ville dele anløbsplads med fiskere end med andre roklubber, blev det ved det. Kun 2 måneder senere, søndag den 30. maj 1943, kunne klubben byde velkommen til indvielsen. Som det går med så meget andet er det interimistiske med tiden blevet permanent.....

ber, blev det ved det. Kun 2 måneder senere, søndag den 30. maj 1943, kunne klubben byde velkommen til indvielsen. Som det går med så meget andet er det interimistiske med tiden blevet permanent.....

Arkitekttegninger af det originale klubhus

AARHUS STUDENTER ROKLUBS FØRSTE SÆSON

Af Otto Bjerrum, artikel bragt i DSR's årbog, 1943, på baggrund af ASR's 1. sæson.

Aarbogens Redaktion har opfordret mig til at skrive Aarhus Studenter Roklubs Historie. Det er mig en glæde at faa denne Lejlighed til at give vore københavnske Kolleger et Indblik i vore Anliggender. O.B.

Aarhus Studenter Roklub er et ægtefødt Barn af Danske Studenters Roklub. Tanken om, at det jydsk Universitet ogsaa skulde have sin egen roklub med de samme maal og Forudsætninger som Danske Studenters Roklub, blev virkeliggjort netop i det Aar, hvor D.S.R. fejrede sit 75 Aars Jubilæum.

Der var lagt op til den i flere Aar. Da vi i Foraa-ret 1942 spagfærdigt ventilerede Tanken hos Schack, blev vi klar over, at nu skulde det ske. Schack er realitetsmand og spurgte straks: "Kan I rejse Penge?" - Og saa maa De tænke Dem en travl Grosserer indenfor Tekstilbranchen pludselig gennem flere maaneder blive ringet op et Par Gange om Dagen fra Aarhus - tage Turen til samme Sted to-tre Gange, og stille sin knappe Tid, sin elegante Elskværdighed og sin grundige Erfaring til Raadighed for en saa tilsyneladende sekundær Foreteelse, som en Klub i Aarhus er.

Der skal Mod og Lyst til - netop fordi det var det, der krævedes, blev Schack os den mand, han var.

Hvorfor trætte med Enkeltheder, som er selvfølgeligelige, naar der skal laves en Klub?

Spørgsmaalet om hvad der skal laves, kommer af sig selv - Problemet er, hvordan og af hvem. Skridt for Skridt vandt vi det Terræn, som Klubben nu hviler paa. Endnu mens Tanken var paa Spirestadiet, gav to aarhusianske Firmaer, gode prøvede Venner af Rosporten, Tilsagn om de første to Baade. Paa en ekstraordinær Generalforsamling forærede D.S.R. os en Firer - samtidig med at kammeratlige Ønsker sendtes os, og en fornuftig Forudseenhed fik væltet Planerne om at lave en jydsk Filial af D.S.R. Vi er glade ved nu, at Klubben, ogsaa hvad Navnet angaar, fik sit eget Ansigt, selvom vi dengang i Begyndelsen frygtede, at den ekstraordinære Generalforsamlings Beslutning var en undsigelse af vort Foretagende.

Vi var jo klar over, at Opgaven i Almindelighed var vanskelig og i 1942-43 nærmest uløselig - uden velvilje fra Broderklubben i København. Men havde vi haft Frygt, var den i hvert Fald ubegrundet. Da Schack kom herover til den stiftende Generalforsamling, havde han løfte med

om yderligere to Baade fra venlige Kredse i København. Og Arkitekt Mandrup Poulsen, der ledsagde Schack, medbragte fuldt færdige Tegninger til et Baadehus til 100.000 Kr, som en maabende Flok Studenter fik forelagt af disse to Optimister par excellence. Jydske Studenter er ikke forvænt med saa store Tal - og megen Skepsis blev luftet i Krogene.

Det blev den 3. December 1942, der kom til at staa paa Klubbens Love som Dagen, da Klubben kom til Verden. 3 dage senere fik Klubben et stærkt Skub fremad, en Støtte, hvis Betydning i den kongelige Families Sommerresidensby næppe kan overvurderes, - da Hans Kongelige Højhed Kronprinsen lovede at overtage Protektionen af vor Klub. Kronprinsen gav os samtidig gode Ønsker med paa Vejen for dens Virke og Trivsel. Vi er taknemlige herfor og gik med Ildhu til Detailarbejdet. Det bestod i paa 4 Maaneder at skaffe Plads ved Havnen, rejse Penge og Hus samt at organisere en Klub. Bestyrelsen blev alsidig sammensat fra første Færd: Universitetets Rektor, Professor Dr. jur. Carl Rasting, Professor Dr. Phil. Hakon Lund, Civilingeniør Børge Bak, Fabrikant Elvin Geertsen, Landsretssagfører Storm Mortensen, Stud.med. Erik Reske Nielsen, Stud.oecon. Harald Christiansen. Hertil kommer endvidere Formanden, Revisor Otto Bjerrum.

Vedtægter og Regler for Klubben blev analoge med Forbilledet, Kontingentet en Smule lavere, ikke fordi vor Økonomi var for god, men fordi vi ved, at jydske Studenter er om muligt endnu mere konstant paa Spanden end københavnske.

Naar de det?

I Marts blev Grundstenen lagt. Og Materialerne til Huset blev formelig tigget sammen efter-

haanden, som vi skulde bruge Sten, Mørtel, Grus, Tag, Tømmer, Vinduer, Belysning, Maling - alt det, der sat rigtigt sammen, udgør et Hus. Forud var gaaet forhandlinger med Byen og Havnen, repræsenteret ved Borgmester Stecher Christensen og Havneingeniør Gebauer, der viste vor Sag en Interesse og Velvilje, som kun de kan forstaa, som har set Eksempler paa den Kærlighed og Offervilje, Aarhus omfatter sine Studenter med.

Med denne velkendte Velvilje kunde vi gaa ud i Arbejdet under Slagordet: samme Vilkaar for Studenterne ved det jydske Universitet som for København. Idrætsmæssigt blev først A.S.R. Skridtet med Ligeberettigelsen, idet der ganske kort Tid efter A.S.R.'s Fødsel blev stiftet en akademisk Idrætsforening for jydske Studenter. Da vi efter flere forgæves Forsøg endelig havde faaet den rigtige Plads til Baadehuset, og efter Havnen i Tilgift havde foræret os et Hus mod at rive det ned, der hvor det stod, fortog Angsten sig for, at Solen pludselig en Dag skulde staa højt paa Himlen og kalde Roerne ud paa Bugten, uden at vi kunde komme med. 10 Dage før Indvielsen var fastsat, bragte "Aarhus Stiftstidende" et Billede af Huset med Spørgsmaalet: "Naar de det?" Da stod kun Bindingsværket og Tagkonstruktionerne færdige, og vi måtte udsætte Indvielsen en halv Snes Dage. De første Baade arriverede, før Taget var lagt - og blev af nænsomme, men ukyndige Hænder lagt paa Toldboden. Den 29. Maj var der kommet 4 fire-re og en Sculler - Og Huset var under Tag. Men herudover var den Del af Baadehuset, der tydede paa en nær forestaaende Indvielse, hurtigt overset. Men Flag og Grønt kan dække over meget, og med en Rive blev Gulvet indenfor og udenfor - af Konsistens som en lollandsk Pløjemark - bragt i brugbar Stand. Dagens smukke Buketter og Dekorationer fra Kammerater i andre Klubber blev anbragt der, hvor Manglerne var mest iøjefaldende og spredte en Duft af Fest i Baadehallen. Et Plankeværk, som siden har afgrænset vore Enemærker, var heldigvis ikke rejst, saa Forpladsen kom til at omfatte hele den ene Kaj af Lystbaadehavnen - med Hyttefade som Baggrund og Kuttere som Kulisser.

Scenen var altsaa brugbar, men som altid ved Roerforetagender afgang en Del af Belysningsmesteren. Vore forhaabninger blev ikke beskæmmet. En energisk Majsol kastede sin glans over de blafrende Flag og de letklædte Gæster i et Vejr, hvor selv den grummeste Pessimist lader Galoscher og Paraply blive hjemme. Avi-

sernes Overskrifter Dagen efter: "Straalende Indvielse for Studenterne" - "Festlig Indvielse af Studenternes Roklub" o.s.v. var først og fremmest den tilbudte Sols Skyld.

Men lad et af Avisreferaterne fortælle om Dagen. Jeg citerer fra Dagbladet "Demokraten" for den 31. Maj 1943: "Det klare Sommervejr lagde den smukkeste Ramme om Indvielsen af Aarhus Studenter Roklubs Baadehus i Gaar Formiddags. Gennem Maaneder har et Udvalg med Revisor Otto Bjerrum som ildfuld Leder arbejdet med det ene Maal for Øje: at skaffe Studenterne en Roklub med Baadehus. I Gaar blev Drømmene og Anstrengelserne realiserede ved en lille Festlighed, hvor baade Studenterne og de aarhusianske Rosportsfolk samledes i et fælles Ønske om en god og sund Udvikling for Studenterklubben, der hermed som den første giver Studenterne et eget Hus, hvor de kan samles under kammeratlige og sportslige Former. Det var en mærkedag - ikke blot i Foreningens egen, men i det Jydske Universitets Annaler.

Formanden holder Indvielsestalen

Forventningerne blev langt overtrufne: Vejret var straalende, Studenterne mødte op i stort Tal med de rødhvide Huer, og Rokammeraterne fra Aarhus Roklub, fra Dame Roklubben og fra Risskov Roklub og Arbejdernes Roklub samledes foran den lille Bindingsværksbygning sammen med en Række indbudte Gæster. Der var Repræsentanter for Universitetet med Rektor, professor, Dr. juris Rasting i Spidsen, Borgmester Stecher Christensen mødte som Byens Repræsentant, Landsretssagfører I. C. Sørensen for S. I. K. A., Grosserer Gudmund Schack for den københavnske Studenterklub og Direktør Gruhn fra Sabro for en Række af

Bidragssyderne - uden hvis Hjælp Foreningen aldrig havde faaet Baadehuset.

Revisor Bjerrum - lykkelig som Manden, der har faaet den gyldne Appelsin - bød velkommen til alle. Han takkede Bidragssyderne, han sagde Tak til Studenterne, fordi de saa ivrigt sluttede op om Foreningen og fortalte dem samtidig, hvad Rosporten er og hvilken Gave, Studenterne har faaet med Baadehuset og de nye, fine Baade. Den kst. Amtmand, Amtskontorchef Bach, indviede Huset med Ønsket om, at Standeren maa vaje over en god og dygtig Studentsportsklub. Standeren, der er blaa med to hvide Delfiner og et rødt Anker, blev hejst af en ung Student.

Derefter blev fem af Foreningens nye Baade døbt. Den første af Rektor, Professor Rasting, der ikke ansaa det for passende af fremhæve Universitetets latinske Motto: solidum petit in profundis - jeg søger det solide i Dybden - men i Stedet nævnte et andet Citat: Jeg bølger, men jeg synker ikke, som parole for den 4-aarers Inrigger, skænket af A/S I. C. Filtenborg, der blev døbt "Delfinen". Borgmester Stecher Christensen døbte den næste "Aarhus" og haabede, at Foreningen og Studenterne maatte bringe nyt Initiativ til Byen. Gudmund Schack døbte den tredje 4-aarers "D. S. R." som en Hilsen fra Danske Studenter Roklub og Foreningens høje Protektor Kronprinsen. En Sculler, skænket af Schack, blev døbt "Dan" af Landsretssagfører I. C. Sørensen, og endelig døbte Direktør Gruhn den sidste "Merci", som en Hilsen fra Bidragssydernes Side. Men Foreningen har, eller rettere sagt faar, i allernærmeste Fremtid endnu to Baade: en Sculler, skænket af Direktør Ove Hansen, og en Inrigger, der efter Giveren skal døbes "Ceres" - en fin Baadbestand for en ny-startet Forening.

Derefter samledes man i Huset ved en lille Forfriskning, hvor der blev talt af Repræsentanter for de aarhusianske Rosportsforeninger. Særlig Begejstring vakte en Tale, der blev holdt af Formanden for Arbejderroklubben, Brandmester Hans Larsen, og som priste den smukke Bygning som en Ædelsten blandt de mange bygninger ved Havnen. Der blev holdt endnu flere Taler, da der var mange at takke, og flere der vilde udtrykke deres Ønsker for den nystartede Forening. Et Tilbud fra A. G. F.'s Svømmeafdelings Formand, Laurits Jensen, om gratis Svømmeundervisning for Foreningens Medlemmer blev modtaget med Taknemlighed. Og-

saa en Student tog Ordet og takkede for den kostlige Gave, Studenterne hermed fik.

Ved Indvielsen sendte Klubben en telegrafisk Hilsen til dens Protektor Kronprins Frederik, hvori udtryktes Klubbens Tak for Kronprinsens store Interesse og Støtte. I Aftes modtog Revisor Bjerrum følgende telegrafiske Svar: "Med Tak for Hilsenen sender jeg min hjertelige Lykønsning til Dagen og ønsker alt godt for A. S. R.'s Fremtid. Beklager meget ikke at kunne være med i Dag. Kronprins Frederik"

Klubben har nu 80 Medlemmer, og den begyndte allerede i Gaar paa Roningen. Efter Sommerferien, naar det nye Hold Studenter kommer, sættes Medlemstallet sikkert en Tak i Vejret, men saa kan Foreningen foreløbig ikke have flere.

Revisor Bjerrum var en lykkelig, men træt Mand i Aftes: Foreningen havde faaet en sjælden fin Start. Det lover godt for Fremtiden og for Studentersporten her i Byen."

- Efter Indvielsen var Faddere, Bidragsydere og Pressen Bestyrelsens Gæster ved en Frokost paa Hotel Regina, hvor Ønsker og Tak blev gentaget og forstærket.

Dagen efter begyndte Arbejdet med Instruktion af de mange nye Medlemmer - for at naa det Maal, som blev fremhævet i Formandens Indvielsestale: at der snart maatte spørges Nyt fra A.S.R. paa Kaproningsbanerne. Gamle Studenterroere tog her med Humør deres Tørn for Klubben, og det lykkedes os at faa instrueret alle nye Medlemmer saa betids, at de kunde faa i hvert fald nogen Fornøjelse af Sæsonen, og de 4 Baade og ikke mindst Sculleren blev benyttet flittigt. Savnet af 2-Aarers Baade var føleligt, men der blev snart truffet den ordning med Arbejdernes Roklub, der som de andre klubber i Byen havde vist os et Kammeratskab og en Imødekommenhed, som bar os vældigt fremad i Arbejdet, at en Nøgle til deres Baadehus skulde ligge konstant paa Pulten hos os, saa vi blot kunde tage en Toer hos dem, naar det savnedes.

Sæsonens Egenartethed i forskellige Henseender gjorde, at vi ikke fik vist vort Ansigt udadtil i det Omfang, vi havde planlagt. Vi havde flittigt trænet to Hold til Deltagelse i den Efteraarskaproning, som Aarhus-Klubberne tidligere med stor Succes har afholdt, og Bestyrelsen havde hertil udsat en Studenterpokal. Vi skulde

ogsaa havde deltaget i en lokal Kaproning i en Omegnskommune, men begge disse Kaproninger laa paa den forkerte Side af 29. August til at kunne realiseres. Paa lignende Maade gik det med Planerne om Deltagelse i D.S.R.'s Klubkaproning med et Bestyrelseshold, vor Kaninkaproning og Kanifest. Til den sidste var der lagt op tre Gange, men hver Gang maatte der afbrydes, og ASR gik saaledes ud af sin første Sæson uden een eneste sammenkomst. Vi lever nu i Haabet om en straalende Sæson forude, hvor den blaa Stander og de blaa Aarer maa præge vor smilende Bugt. Sandkassen, der ikke blev realiseret sidste Aar, vil blive lavet: og Marmorpladen, med Navnene paa dem, der rejste vor Klub, vil med Danske Studenter Roklub's Navn øverst blive indsat til Standerhejsningen 1944. Naar dette er realiseret, er alt lagt op til, at Studenterne kan befinde sig godt her - og fornemme noget af det bedste i Rosporten: Kammeratskabet og Friheden ved Aaren!

Hvad aarhusianske Studenter har mødt af Kammeratskab under Arbejdet med at starte ASR, er - som De vil forstaa - et stort og smukt Kapitel for sig i Klubbens Historie. Jeg har nævnt ovenfor, men vil gentage det her, at uden den kammeratlige Haand, D.S.R. strakte ud mod os, vilde vi ikke have staaet, hvor vi staar i Dag. Maaske til Nød økonomisk, men slet ikke i alle de andre Henseender, som vejer saa tungt til, naar en Klubs sande Status skal gøres op. Det, som man i en Klub ikke behøver at krigsforsikre imod, er Sammenholdet og Klubaanden, og med det Eksempel, D.S.R. gav os herpaa i enhver Retning gennem sin utrættelige Formand, fik vi en Støtte, som bar over mange af de Vanskeligheder, vi mødte paa Vejen til det Maal, som vi nu har naaet, men hvor vi ikke et Øjeblik er standset. Vort Hus er det første Sted udenfor det Jydske Universitet for Studenter alene - københavnske Studenter, der som det selvfølgeligste paa Jorden har egen Studenterforening etc. og et Væld af egne Organisationer, forstaar vel knap nok hvor stor Betydning, dette har.

Men Stedet skal være mere end det. Det skulde ifølge hele den Aand, hvori Klubben er bygget op, være Stedet, hvor københavnske Studenter ogsaa kom - med samme selvfølgelighed som i deres egen Klub, - og være Stedet, hvor de befinder sig godt, naar de er paa Ferie i Jylland eller under midlertidige Studier ved Universitetet her. Skellet jydske og københavnske gælder kun i Navnet, vi er danske Studenter, og her

skal Eftertrykket lægges. Derfor den praktiske Foranstaltning, at en jydsk Student, der studerer videre ved Københavns Universitet, kan gaa over i D.S.R. uden Formalitet, blot ved en Flytteanmeldelse - ligesom det omvendte naturligvis ogsaa gælder. D.S.R.'s Nøgler ombyttes under midlertidigt Ophold med en Nøgle til Klubben her og kan faaes tilbage ved Afrejsen o.s.v.

Det er A.S.R.'s Haab, at D.S.R.'s Medlemmer - saaledes som Tilfældet allerede var i Sommer - vil betragte vor Klub som et Sted, hvor de er velkomne og velsete og vil benytte sig af de Lejligheder, der maatte gives til at lære Aarhus-

bugtens skønne Kyster at kende fra det smukkeste Udsigtspunkt: en Baad.

Det vilde være os en Glæde paa den Maade at sige Tak for den Andel, D.S.R. har i A.S.R. Og kun paa eet Omraade ønsker vi at staa anderledes overfor D.S.R.: paa Kaproningsbanerne, navnlig den Dag, da den Tanke realiseres, som først og fremmest lyste over Idéen om en Studenterklub for Jyderne: Studentermatchen mellem Danmarks to Universiteter - det gamle hæderskronede og det unge driftige i Danmarks to smilende Studenterbyer.

Første tur på vandet, 1943

AARHUS STUDENTER ROKLUBS ANDEN SÆSON

Af Otto Bjerrum, 1944 - artikel bragt i DSR's årbog, 1944, på baggrund af ASR's 2. sæson.

Sæsonen begyndte tidligt og sluttede sent, alligevel blev der noget afkortet og blafrende over hele Klubbens Virke i 1944; men vi fik en Sæson ud af det og sandsynligvis en Sæson, der i de fleste Henseender var bedre end for de inde-stængte Klubber ved Øresund.

Forud for Standerhejsningen gik en mindre Reklame-Kampagne med det Formaal at skaffe Klubben nye Medlemmer, saavel aktive som passive, bl.a. en Annonce-Kampagne i de lokale Blade, som gav et udmærket Resultat. Palmesøndag d. 2. April Kl. 10 var et lille Hundrede Mennesker samlet i en sparsom Aprilsols Straaler for at overvære Indledningen til Klubbens anden Sæson samt Daaben af 2 Baade.

Formanden bød Velkommen med Tak til Klubbens Venner og oplyste, at den Ærestavle, hvorpaa samtlige Bidragsydere til Klubben skulde opføres, ikke var blevet indsat i Klubbens Nordmur, fordi en saadan Foranstaltning vilde koste mere, end en Sculler koster, hvorfor Bestyrelsen havde besluttet at udsætte Tankens Realisation til Krigen var forbi og Bronzepriserne m.v. mere antagelige.

Formanden udtalte videre bl.a.:

- "Vi indviede sidste Aar et ufærdigt Hus, men fik dog en Sæson ud af det. Den blev ikke lang – der kom saa meget i Vejen – her som andre Steder. Men det, som er Mørtelen i den Bygning, der hedder Klubben, er Kammeratskabet og Sammenholdet, som vel ikke nogen Steder er bedre end i en Roklub. Det udvikledes, voksede og gav sig mange gode Udslag – og ikke mindst husker vi med Glæde det Kammeratskab, vi mødte hos andre Klubber, navnlig Arbejdernes Roklub, som er vor nære Nabo. Vi kan ikke andet end sige Tak til dem – om vi skulde laane et Par Søm eller en Baad – om vi manglede en Skruetrækker eller en Styrmænd – vi kunne altid faa det i A.R.A.

Jeg skal ikke trætte Dem med Beretning for et Aar, der er gaaet over i Klubbens Historie; men jeg fremhæver det som en af de smaa Ting, som kan bevise

vor Klubs Berettigelse – at ogsaa her blev den Sammenholdets Aand styrket, som skal bære os fremover den onde Tid, som var i Gaar og er i Dag.

Her kommer den studerende Ungdom og henter Kraft og Humør – her gaar de glade ud og ind – her er deres Hus, deres Fristed. Jeg vilde ønske, at en af dem, som har hjulpet os, vilde komme herved en af de solskinsfyldte Dage, hvor en doven Vind knap gider løfte Standerens Spids fra Stangen, hvor Aarhusbugten ligger glitrende af Tusinde Solperler under Midsommerhimlens Blaa – lokkende med Løfter om Sundhed og brune Kroppe. De skulde se den naturlige Glæde og selvfølgelige Samhørighed, som tager enhver, der spænder sig fast ved Spændholdtet."

Om Sæsonen 1944 havde der, indtil et Øjeblik før Standerhejsningen skulde begynde, hvilet det store Usikkerhedsmoment om vi overhovedet fik Lov at sætte Baadene i Aarhusbugten, men en Telefonsamtale mellem Kontorcheferne Axel Lundqvist og Bach havde bragt Meddelelsen om, at Rotilladelsen var tilstaaet os. I denne mærkelige Tid, hvor det forhen saa selvfølgelige bliver til sensationsombølgede Begivenheder, vakte Meddelelsen naturligvis Bifald.

Endvidere omtalte Formanden, at der nu var skabt Plads til ca. 100 Medlemmer, at en Sandkasse var blevet indrettet, og at Klublokalet ved Venlighed fra forskellig Side var blevet smukt møbleret og stod til Raadighed for Medlemmerne. Endelig var der med Værten for Fiskernes Restauration lige overfor Klubhuset truffet den Ordning, at Roerne – i paaklædt Stand – kunne købe Kaffe for 20 øre, Middag for 1,50 kr. o.s.v., samt at der blev Adgang til et Lokale ovenpaa, hvor vi havde det hele for os selv. Med ønsket om, at Frosten snart maatte gaa af Luften over Danmark og mildere Vind blæse over det, saa Skyerne spredtes og Solen fik Magt over Mørket, gik Flaget og Standeren til Tops for Sæsonen 1944.

Bankdirektør Niels Jensen, en af Klubbens gode Venner fra den allerførste spæde Tanke om Klubben fremkom, døbte derefter en 2-Aarers Inrigger, som fik Navnet "Nord", og en anden af

Klubbens Venner, Bryggeridirektør *Bernhard Kjær*, døbte den Baad, som Bryggeriet "Ceres" umiddelbart efter Klubbens Stiftelse skænkede Klubben, men som først nu var blevet færdig, med Navnet "Svea". Begge Fadderne ledsagede Daaben med de bedste Ønsker for Klubbens Arbejde og med gode og særdeles velkomne Gaver til Afstivning af Klubbens Økonomi, hvorefter man i Mangel af den traditionelle, men sjældne Portvin drak de, ved Velvilje fra en af Fadderne, fremskaffede omtrent lige saa sjældne Pilsnere.

Straks fra Sæsonens Begyndelse tog man fat på Instruksen af Kaninerne, hvilket Arbejde i Aar – som alt andet Arbejde i øvrigt – var kommet ind under væsentlig fastere og bedre Former, og ca. 40-50 Kaniner blev i Løbet af de kommende 2 Maaneder uddannet og aflagde den fornødne Roprøve.

Forsæsonen skuffede ved køligt og regnfuldt Vejr, men alligevel blev der roet flittigt i Klubben, og Grundlovsdag kunde der holdes den første Klub-Kaproning i Klubbens Historie, mellem et Jurist-Hold, et Oecon-Hold, et Adjunkt-Hold og et Hold af Gymnasiaster, hvoraf de sidste sejrede og dermed vandt den udsatte Pris, en særdeles sjælden Flaske med endnu sjældnere Indhold + Klubbens særlige Sejrs-Emblem.

Efter Kaproningen holdt vi en Sammenkomst i Klubhuset, hvor der blev serveret Smørrebrød med Tilbehør i Omklædningsrummet og indrettet Bar i Klublokalet, medens der dansedes paa Forpladsen til 2 larmende Klaverer, som i hvert Fald bibragte Omegnens Beboere et vist Indtryk af, at der fandtes noget særligt i Bindingsværkshuset paa Havnen.

Vor Invitation til D.S.R.'s Medlemmer til at benytte Ferien til en Tur paa Aarhusbugten i vore Baade, blev kun efterkommet af ganske faa Hold, der forhaabentlig er i Stand til at bringe deres Klubkammerater et Indtryk af, at disse altid er velkomne hos os.

Store Bededag den 5. Maj holdt vor udmærkede Nabo, Arbejdernes Roklub, Baade-Daab og indviede samtidig et stærkt udvidet Baadehus. Indvielsen foretoges af Aarhus Studenter Roklub's Formand som et særligt Udtryk for den Samhørighedsfølelse, de 2 Klubber nærer for hinanden. Ved Indvielsen fremhævede *Bjerrum* den gode Kammeratskabs- og Sportsaand, der altid havde præget Samvirket mellem de to Klubber og bragte en Hyldest til det Kammeratskab, som

Studerne i saa rigt Maal havde mødt i Arbejdernes Roklub.

Sæsonens bedste Maaned blev August, hvor det var vanskeligt at faa fat i en Baad, fordi alt var ude Dagen igennem. I denne Maaned begyndte ogsaa under Ledelse af *Bach*, *Tøllbøll* og *Geertsen* Træningen af et Kaproningshold i en 4-aarers Outrigger, som vi ved Velvilje fra Aarhus Roklub havde afkøbt denne og ladet restaurere. En Outrigger er en Outrigger, selv om det er saa som saa med visse bygningstekniske Detailler i Baaden.

Træningen sigtede mod den Kaproning for jyske Klubber, som skulde indvie den store Brabrand-Bane, og vi deltog da ogsaa her i 4 Løb med udmærkede Hold, der – mestendels formedelst Træning og Roning i fremmede Baade – ikke naaede at blive placeret. Et af vore Bestyrelsesmedlemmer, Kontor- og Rochef *Bach*, havde forøvrigt som Formand for Brabrand-Udvalget været den stærkeste Drivkraft ved denne pragtfulde Banes Indretning. Her glæder vi os til at møde D.S.R. med og ad Aare.

Først i Januar 1945 er en 4-Aarers Outrigger, bygget i 1 mm Aeroplanbirk, blevet færdig til os fra Aarhus Inrigger-Værft, og om ellers Sæsonen 1945 vil give Mulighed herfor, venter vi os en Del af denne Baad. Vi er i hvert Fald ikke i Tvivl om, at vi har det rigtige Menneske-Materiale, omend vi generes en Del af den Omstændighed, at visse Studenter endnu ikke kan tage anden Del af deres Eksamen her, men maa til København, saaledes at de af os uddannede og trænede Folk kommer D.S.R. til Gode. Naar vort Universitet bliver helt færdigt, regner vi med, at Strømmen kan komme til at gaa den anden Vej, og saa faar vi vel Kompensation for, hvad vi mister paa denne Konto i Øjeblikket.

Men det Maal, vi ser hen til, er jo først og fremmest snarest efter Krigen at kunne møde med et jævnbyrdigt Hold mod Danske Studenter Roklub til en Studentermatch, der gerne skulde blive en aarlig tilbagevendende Begivenhed indenfor Studenter-Sporten.

Langtursroningen kan der ikke siges meget om, selv om der blev foretaget nogle Ture ned langs Jyllands Kyst. Vi har det bedste til Gode paa dette Omraade.

- Den 9. Oktober 1944 gled Standeren stiltfærdigt ned fra Masten over Aarhus Studenter Roklub's

Baadehus. Kun nogle faa Bestyrelsesmedlemmer overværede det, og da En foreslog ikke at fire Flaglinen fra den store Flagstang ned, for at vi kunde sætte Flaget til Tops, naar Freden kom, blev Forslaget efterkommet med den Optimisme, som de mange Hændelser i den forløbne Sæson ikke havde formaaet at kue.

Vi har endnu ikke mistet Troen paa, at vi ikke har ladet den kostbare Flagline klapre forgæves med Standeren Vinteren over.

Paa Grund mod Forbud med Fotografering i Aarhus er der ikke fremkommet Billeder til Beretningen i Aar. Red.

AARHUS STUDENTER ROKLUBS TREDJE SÆSON

Af Otto Bjerrum 1945 - artikel bragt i DSR's årbog, 1945, på baggrund af ASR's 3. sæson.

Paa et Tidspunkt efter Nytaar, som Regel først naar Vinteren for Alvor er ved at sætte ind, og man er saa fjernt fra Roningens Solskinstimer som vel muligt, kommer man i Tanker om, at der skal skrives Aarsberetning over Sæsonen det foregaaende Aar.

Man begynder paa det med en tilbageholdt Irritation, men sidder snart fordybet i sommerlige Overvejelser, og drømmer sig bort fra Galoscher og Pelshue - til blide Pust af Sol og Sommer. Saa vækkes man af Hallucinationerne, ved at der ringes om et frosset Vandrør i Klubhuset, og man benytter Lejligheden til at se, hvordan Baadene har det i deres Vinterhi. Og først næste Dag sætter man sig igen i Gang med Aarsberetningen paa en fastere Realitetsbasis.

I de tre Aar, Aarhus Studenter Roklub har bestaaet, er det blevet vanskeligere og vanskeligere at skrive Aarsberetning, fordi Hindringerne for Gennemførelse af en Sæson med virkelige Roforhold har været stadig voksende.

1945 begyndte daarligt, ogsaa for Aarhus Studenter Roklub's Vedkommende. Ved de Tider, hvor Lysten til at se Byen fra Bugten begyndte at vaagne, befandt vore Baade sig fjernt fra Baadehuset, oplagt hos gode Venner paa en Herregaard uden for Byen. For alle Tilfældes Skyld var de her dækket til med Hø og Halm og maatte, da Bestyrelsen havde arrangeret den fornød-

ne Ekskursion til Stedet, afdækkes, hvorved afsløredes, at adskillige Musefamilier havde overvintret i Baadene. Forsøgene paa at faa dem med

ud at sejle lykkedes ikke. Baadene blev kørt til Kysten paa en skumplende Lastbil over opkørte Skovveje, forbi Skilte angaaende Minefelter, dramatisk udseende tyske Vagtposter, og hvad nu en Skov kunde rumme af den Slags Uhyrligheder i April 1945, og det viste sig overraskende nok, at Baadene kunde flyde, da man forsøgsvis satte dem i Vandet. Bestyrelsen roede da - iført tilpas vinterligt Udstyr - med Møje og Besvær hjem til Baadehuset, hvor det sidste Læs Halm blev læsset af, og en Reparatør straks gik i Gang med Eftersyn og Istandsættelse. Man enedes derefter om, at denne tidligt begyndte Sæson skulde se Bestyrelsen som gæve Morgenroere og flittige Langtursroere.

Forsaavidt en meget god Begyndelse. Men vi var klar over, at Turen til dels foregik paa vor egen Fortolkning af Spørgsmaalet om Ophævelse af Roforbudet paa Bugten. Med den Afventen overfor alle Forhold, som prægede den historiske April Maaned, vedtog man ikke at vedtage nogen Dato for Standerhejsning, men se Tiden an.

I Begyndelsen af Maj havde Flertallet af Klubben's Medlemmer saa meget at se til, at man ikke kunde tænke paa Standerhejsning, og da der faldt lidt mere Dagligdag over Forholdene, var Udsigterne til at komme ud at ro ikke særlig lyse. En Masse Tyskere roede stadig rundt i Havneområdet, og den danske Havnekommandant meddelte, at der foreløbig ikke kunde blive Tale om Roning paa Bugten. Men alt klaredes jo, som Tiden gik, og den 29. Juni var vi naaet saa vidt, at Klubben kunde aabnes officielt med Tilladelse til at befærde Bugten.

Dagen blev indledet med en ekstraordinær Generalforsamling, hvor Bestyrelsen stillede sine Mandater til Raadighed, fordi den stik imod Lovene ikke havde ind varslet til Generalforsamling i Februar Maaned af den Grund, at den kun kendte ganske enkelte af sine Medlemmers Adresser, og enhver aftenlig Sammenstimlen - navnlig af Studenter - paa det Tidspunkt mishagede visse Kredse.

Landsretssagfører *Storm Mortensen* og Fabrikant *Elvin Geertsen* kunde - grundet paa manglende Tid - ikke modtage Genvalg, og i deres Sted indvalgte Civilingeniør *H. Tølbøll*, der overtog det lidet misundelsesværdige Job som Materialforvalter, samt stud. oecon. *H. Christiansen*.

Fra Baadedaaben i Aarhus Studenter Roklub

Formanden takkede de afgaaede Medlemmer, som har haft deres Andel i Klubbens Start og Etablering, og understregede dette yderligere ved den Sammenkomst, man holdt om Aftenen i Søsportshuset, hvor et beskedent Maaltid Mad og Væde samlede et halvthundrede Mennesker. Bagefter spadserede vi tilbage til Klubben, og her døbte *Geertsen* den nye Outrigger "Liberty",

Paa Aarhusbugten

medens Arbejdernes Roklub's Formand, *Hans Larsen*, døbte den noget aldrende Outrigger "Tante". Bagefter dansedes i fri Luft til Akkompagnement af de obligate Friluftsklaverer. Dette blev Klubbens eneste Festlighed i 1945, og den blev afholdt paa et Tidspunkt, hvor desværre Flertallet af Studenterne havde forladt Byen.

Rigtig Gang i Roningen kom der ikke, dertil var der gaaet for meget af den bedste Del af Sæsonen, og Studenterne var taget paa Fredssommerferie, men enkelte Hold udmærkede sig dog ved ihærdig Morgenroning til langt ind i Oktober Maaned. Paa Trods af at Klubben havde faaet Indbydelse til Aarhus Regattaen, hvor Aarhus Studenter Roklub er Medarrangør, og andre Kaproninger, maatte enhver Form for Kaproning opgives. Det var saadan set Synd, eftersom vi umiddelbart efter Standerhejsningen havde faaet en dejlig 4-Aarers Outrigger af Aeroplanbirk hjem, men vi tror, at den vil blive brugt des flittigere i Sæsonen 1946, hvor forhaabentlig Studenter-Matchen mellem det københavnske og det jyske Universitet bliver til Virkelighed.

Langtursroningen blev ogsaa kun dyrket meget lidt og indskrænkede sig nærmest til Ture Bugten rundt, og af Gæster saa vi desværre kun faa Kammerater fra Danske Studenter Roklub, men ogsaa her sætter vi vor Lid til Sæsonen 1946, hvor vor Baadebestand og Klubben i det hele taget staar til Disposition for D. S. R.'s Medlemmer efter nærmere Aftale med Klubbens Rochefer.

Vi sendte Royal Air Force's herværende Styrker en Indbydelse til at ro hos os, men Englænderne benyttede sig kun lidet heraf. - Aarsagen var ifølge den Takkeskrivelse, som blev sendt Klubben, da Nøglen blev returneret: »that we have long since been unable to practice and our muscles are now ill-attuned«.

Klubbens Næstformand, Amtskontorchef *Arthur Bach*, har som Formand for Brabrandudvalget arbejdet ihærdigt med det

for Løsning af jydsk Roning saa overordentlig vigtige Spørgsmaal om Etablering af en virkelig Kaproningsbane paa Brabrand Sø, og Arbejdet er skredet saa godt frem, at

der nu kun mangler at faa ført en Del Forhandlinger med Arbejdsministeriet, Aarhus Kommune og Omegnskommunerne, for at det helt store Projekt kan realiseres.

Den 21. Oktober blev Standeren strøget, idet vi bibeholdt den halvaarlige Tradition, hvorefter kun enkelte Bestyrelsesmedlemmer og ingen menige Medlemmer indfandt sig, og en Sæson - endnu mere unormal end de to foregaaende - var dermed Slut.

Nu haaber vi paa en ordinær, lang og en virkelig god Sæson i 1946, saaledes at vi kan faa Mulighed for at bringe et mindre kedeligt Referat af vort Virke i Aarbogen næste Aar, illustreret med Billeder af den Slags Situationer, som faar det til at gippe i en stiv og vinterlig Roer, naar de tages frem en sur og halvmørk Februardag.

AARHUS STUDENTER ROKLUBS

FJERDE SÆSON

Af Otto Bjerrum , 1946 - artikel bragt i DSR's årbog, 1946, på baggrund af ASR's 4. sæson.

Vi kan desværre ikke melde om nogen straalende Sæson. Det vilde være forkert at lægge Skjul paa, at vi er overordentlig skuffede over Sæsonens Forløb, men Bestyrelsen er efterhaanden blevet klar over, at det ikke er noget lokalt Fænomen, gældende for vor Klub alene, men Følgen af en Mathed, som har grebet alle Roklubbers Medlemmer.

Den straalende Beretning, vi gerne vilde have aflagt i Aar, ledsaget af solskinsfyldte Billeder, maa vi derfor stadig foreholde Læserne af D.S.R.'s Aarbog, som med sædvanlig Venlighed overlader os den fornødne Plads for en Beretning.

Der blev roet ind mellem de talrige Byger, og der blev ogsaa foretaget nogle Langture, men de af vore Medlemmer, som skulde fotografere, paastaar, at der ikke var Mulighed for at tage nogle ordentlige Billeder paa Grund af Vejret.

Vor Deltagelse i Kaproningsbanen paa Brabrand Sø er tilstrækkelig oplyst ved, at Brabrand-Udvalgets Formand ogsaa er A.S.R.'s Næstformand, Amtskontorchef *Bach*, og der skabes her

ad Aare en Bane, som vil trække Rosporten af international Klasse til Byen. – Forhaabentlig vil Studenterne i Aarhus til den Tid i højere Grad end nu forstaa Betydningen af Kaproningen og deltage heri.

Bestyrelsen har holdt et alvorspræget Møde, hvor man har drøftet Situationen baade som Følge af den manglende Interesse for Kaproningen og den sjette Sæson i det hele taget, og man er blevet enige om nu at gaa frem efter en 5 Maaneders Plan for at faa gang i Klublivet. Blandt andet er vi begyndt at udsende et Medlemsblad, som foreløbig kun bestaar i et Par duplikerede Ark hver Maaned, men som skulde medvirke til at knytte Forbindelsen mellem Medlemmerne mere fast end hidtil. Herudover er der forberedt et par Aftener med Keglespil og anden idrætslig Underholdning, og der er planlagt en Skitur til Norge.

Vi udtaler ogsaa for 1947 Haabet om et godt Samarbejde med D.S.R. og Haabet, at dette Jubilæumsaar i Roklubbens Historie maa blive et Rekordaar saavel for D.S.R. som for vor Klub og Roningen i det hele taget.

AARHUS STUDENTER ROKLUBS FEMTE SÆSON

Af Thomas Hansen, 1947 - artikel bragt i DSR's årbog, 1947, på baggrund af ASR's 5. sæson.

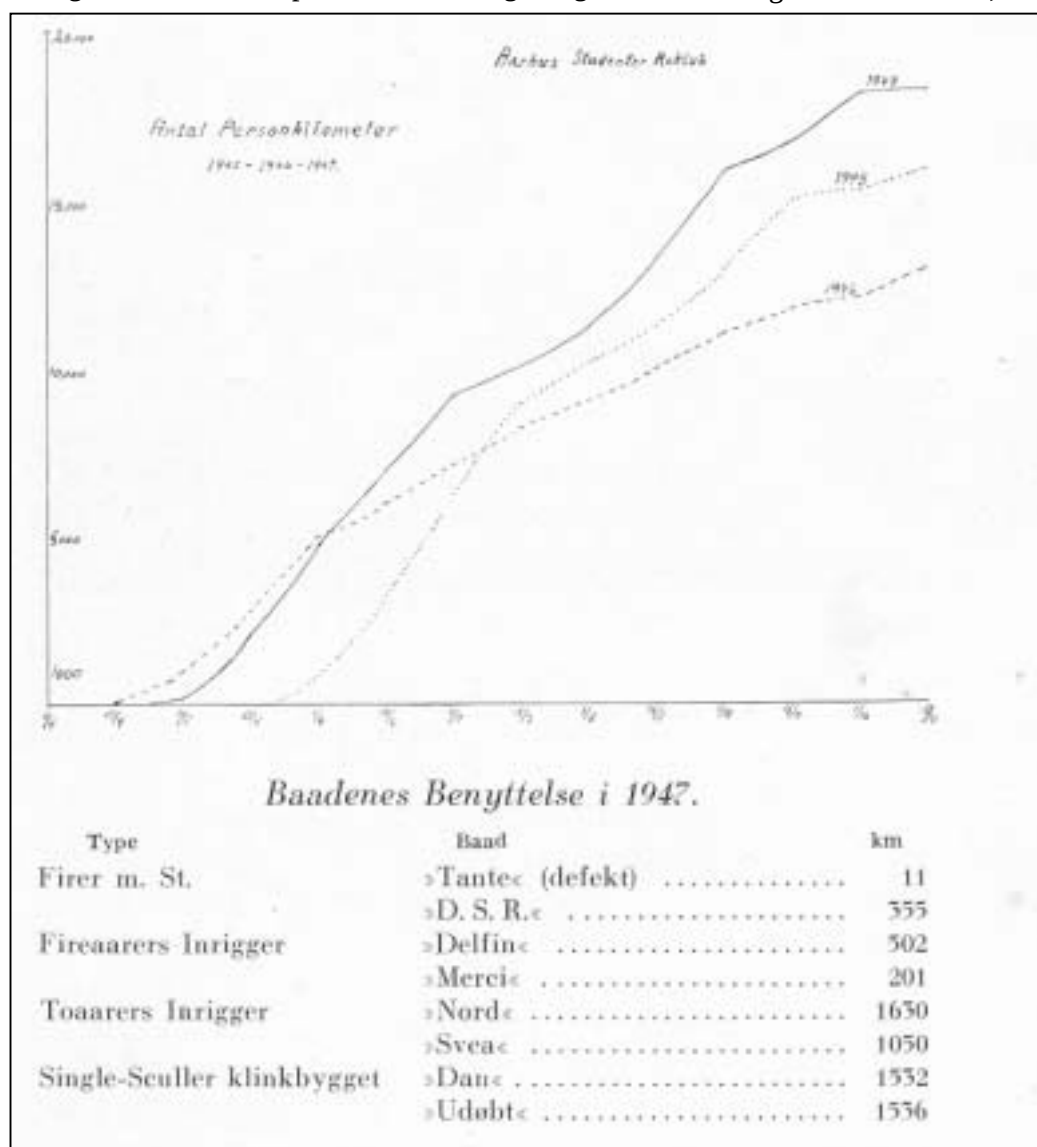
En student fortæller om A.S.R.'s Virksomhed i 1947.

Under Krigen var det ingen Kunst at holde Interessen for Rosporten ved lige. De spærrede Landegrænser tvang Studenterne til at søge Adspredelse herhjemme, og hvad var da mere naturligt end at ro ud paa de blaa Bølger og der

Nutidsstudent med Respekt for sig selv skal mindst een Gang aarligt frekventere Udlandet og det helst i Rosæsonen. Dertil kommer, at de Studenter, som blev sat tilbage under Krigen paa Grund af Universitetets Lukning og illegalt Arbejde, efter Krigen har arbejdet ihærdigt for at indhente det forsømte; dette har forledt Rus'erne til at tro, at man stadig slider i det ved et Undervisningssted, og da Rus'erne jo er et søgende Folkefærd, som bestandig efteraber ældre Studenter, har det bevirket, at det har været vanskeligt at hale en Rus ud af sit Hummer og ned i Roklubben.

Alt dette medførte, at Antallet af Baadture i 1945 kun var halvt saa stort som det foregaaende Aar. I 1946 var det endnu daarligere, men da var Vejrguderne os heller ikke venligt stemt. 1947 har været den bedste efterkrigs-sæson; regnet i Personkilometer er der roet 50 pCt. mere i 1947 end i 1946, og vi haaber nu at været kommet over det døde punkt. Klubben har vist sin Berettigelse som Hjemstedet for den sande Akademikersport: Roning.

Et indtryk af Roningen faar man ved at betragte efterfølgende

drømme sig bort fra den knugende Hverdag, bort mod fjerne Kyster paa Vikingefærd. Straks efter Krigen mærkede vi da ogsaa i A.S.R., at der nu var meget andet, som kappedes om at tiltrække Studenternes Opmærksomhed. Enhver

Diagram og Opstilling.

Ikke nogen særlig blændende Aktivitet, men husk paa, at vi har kun lige fejret 5 Aars Jubilæum og altsaa er 75 Aar efter D.S.R.

Klubbordsstanderen:

For at stimulere Interessen for Rosporten blandt Studenterne indstiftede Bestyrelsen i Forsommeren en Æresbevisning til den af Klubbens Medlemmer, som i Sæsonens Løb var den mest aktive Roer. Æresbevisningen bestaar af en Klubbordsstander med Sølvplade. Det er Hensigten at gøre denne Uddeling til en aarligt tilbagevendende Begivenhed. For Sæsonen 1947 uddeles den til stud. mag. *Poul Halkier Sørensen*, som sammenlagt har roet 728 km.

Weekendhuset:

A.S.R. har skudt en ny Gren i Aar. Vi har faaet et længe savnet Weekendhus. Det lykkedes Bestyrelsen at faa fat i et Træhus, som oprindeligt var tiltænkt germanske Kolonisorer af Rusland. Nu ligger det i Stedet smukt i Bunden af Kalø Bugt, ikke langt fra den kendte Kalø Borgruin. Det saa frygteligt ud, da vi overtog det, men efter at *Geertsen* imødekomme som altid havde ladet nogle af sine Folk restaurere det, er det

Saa idyllisk er der ved Weekendhuset

blevet et ideelt Weekendhus med Plads til 11 liggende Gæster. Huset har ikke været overrendt i Sommer, men de, som har besøgt det, lovsynger det i høje Toner. Der er ingen Tvivl om, at Weekendhuset vil faa Succes.

Kaproningen 1947:

A.S.R. har ingen Traditioner indenfor Kaproningen. Det har altid været Klubbens Maal at skabe saadanne, specielt har man arbejdet paa at faa Universitetsmatchen mellem København og Aarhus i Gang. Med dette Maal for Øje begyndte man ved Sæsonens Start at søge efter passende Emner blandt Roerne, men først engang i August kunde man begynde Træningen med den gamle D.S.R.-Kaproer Ing. *Hans Jacobsen* ("Jacob") som Træner. Til Trods for, at ingen af Roerne tidligere havde siddet i en Outrigger – endsige deltaget i Kaproning – lykkedes det ved godt Samarbejde mellem Roere og Træner at faa dannet et – synes vi – acceptabelt Kaproningshold, der bestod af *Irving Rask Knudsen, P. Halkier Sørensen, Poul Ring, H.C. Lorentzen* og Cox: *Carl Rasmussen*

Som Generalprøve til Universitetsmatchen deltog Holdet i Stævnet på Brabrand Søndag den 7. September. Slet saa galt som Konferencieren udtalte under Løbet ved at sige: "*Give me five minutes more*" var det ikke. Vi vandt ikke, det havde vi heller ikke ventet, men vi gav dem god Kamp. Arbejdernes Roklubs Formand, der var Speaker, udtalte i Højttalerne: "*Den, der roer med Stud'er, kommer ogsaa med*" – Morsomt – ikke sandt?

Endelig den 21. September skulde vi saa kæmpe mod D.S.R.'s Universitetshold. Matchen skulde foregaa i København, og vi var inviteret derover som D.S.R.'s Gæster. Til trods for, at det var første gang, et Hold fra Klubben skulde foretage en længere Rejse med Kaproningsmateriel, forløb Turen udmærket, takket være velvillig Vejledning og Bistand fra mere erfarne D.S.R.-Kammerater. I København fik vi en hjertelig Modtagelse, blev indlogeret i D.S.R.'s Gæsteværelser og beværtet paa bedste Maade. – Universitetsmatchen skulde afholdes sammen med den berømte Polyteknikermatch, der hvert Aar udkæmpes om "*Paraplystativet*". Vi havde set hen

til denne Dag med Ængstelse og Forventning – Angst for, hvorledes vore Roere vilde klare sig i saa fint Selskab og med Haab om ikke at blive helt til Grin. Vore Roere klarede sig pænt, i den første Halvdel af Løbet førte de endog, men i den sidste maatte de overlade Føringeren til D.S.R., der var mere kendt med det urolige Farvand, som idelig krydsedes af alle Typer af søgaaende Fartøjer. D.S.R. vandt med 7.52.0 mod 8.04.6. Dagen sluttedes med en glad Aften i D.S.R.'s hyggelige Klublokaler, og næste Dags Aften tog vi med *"Hans Broge"* til Aarhus igen, en Erfaring rigere og opsat paa at træne bravt til næste Aars Universitetsmatch, der efter bestemmelserne skal foregaa i Aarhus.

I Sæsonens Løb modtog vi mange Indbydelser til at deltage i Kaproning saavel herhjemme som i Udlandet, men vi maatte desværre melde Afbud. Forhaabentlig kan vi i en ikke for fjern Fremtid, maaske allerede næste Aar, stille med Hold i de planlagte Matcher Venskabsbyerne Bergen, Göteborg, Åbo og Aarhus imellem.

Med disse Maal foran os indrangerer vi 1947 blandt Minderne og ser hen til 1948 – den 18. April, hvor Standeren hejses igen.

Hvil paa "the big coral deep"

Klubhuset, 2002

AARHUS STUDENTER ROKLUBS SJETTE SÆSON

Artikel bragt i DSR's årbog, 1948, på baggrund af ASR's 6. sæson.

Optakten til sæsonen var ikke lovende. Medlemmerne fik på generalforsamlingen i februar at vide, at de i 1947 havde vist alt for ringe interesse for klubbens ve og vel – specielt for materiellets skånsomme behandling og kontingentbetalingen, og at bestyrelsen derfor så sig nødsaget til at forslå en kontingentforhøjelse, samtidig med at medlemstallet måtte forøges kraftigt – to foranstaltninger, hvis uforenelighed naturligvis straks blev påvist af de tilstedeværende økonomer.

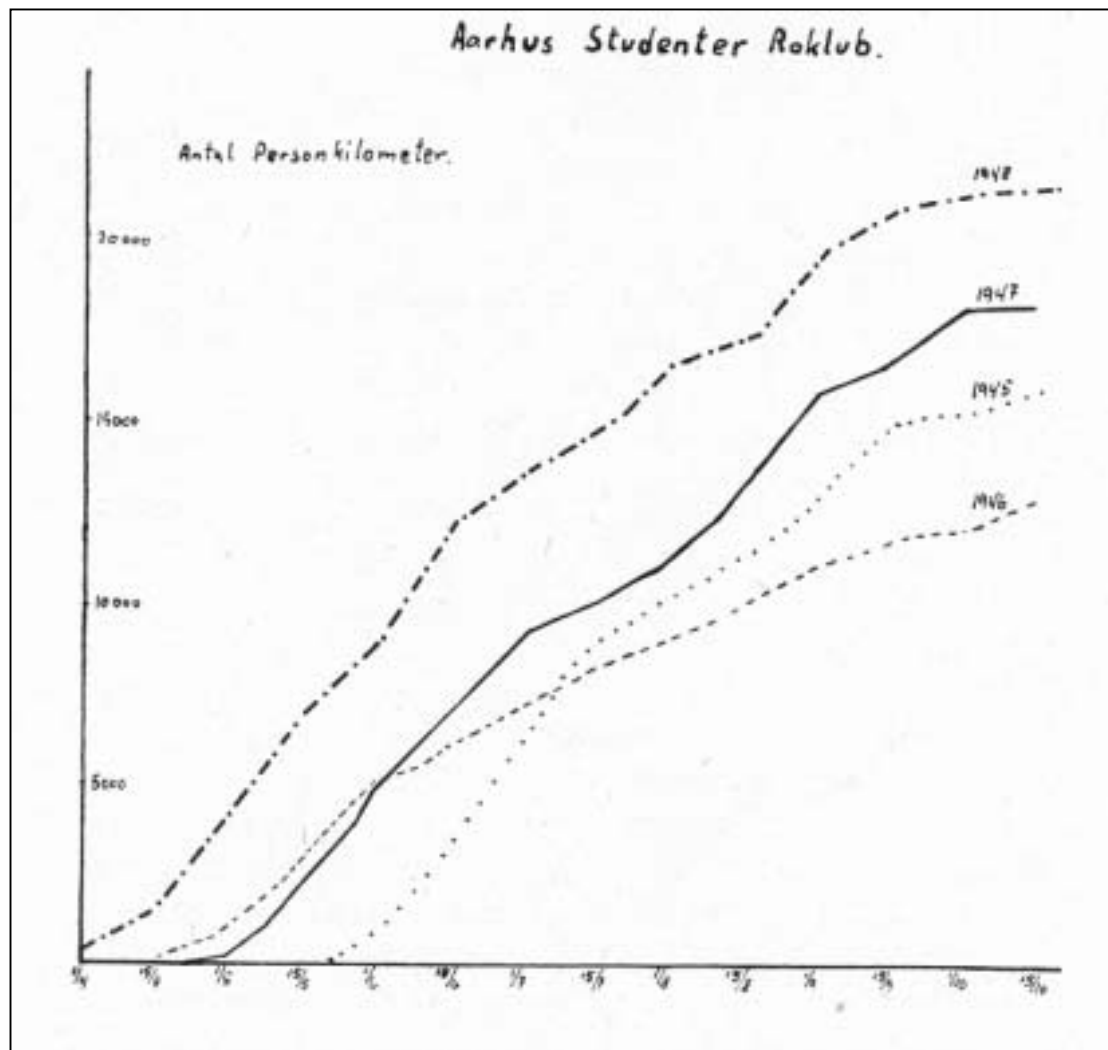
den af at gå i gang med kaproningen. Resultatet af disse generalforsamlinger blev dels, at kontingentforhøjelsen vedtoges, dels at der skabtes interesse for klubben både hos medlemmerne og hos folk, som ikke hidtil havde bemærket dens eksistens, hvilket prægede hele sæsonen lige fra oppudsningen af bådehuset, som denne gang blev foretaget af medlemmerne, og til standerstrygningen, der samlede fem gange så mange deltagere som sidste år, hvor der kun var to.

På trods af alle onde spådomme lykkedes det også at forøge medlemstallet med ikke mindre end 50 pct., og når kilometertallet, som det

fremgår af det efterfølgende diagram, ikke er steget helt i samme forhold, skyldes det, at vejret ikke fulgte med i den almindelige fremgang – tværtimod.

Til standerhejsningen havde vi dog så godt et vejr, som man overhovedet kunne ønske sig, og et usædvanlig stort antal medlemmer havde da også fundet ned til højtideligheden, som i år var kombineret med dåben af en ny sculler. Den blev døbt "Med" af overkirug, dr. med. Fabricius-Møller, som i

dåbstalen afslørede, at han er gammel danmarksmester i roning og en erfaren langtursroer, i hvilken sidste egenskab han gav os mange værdifulde råd for sæsonens ture.

Bådernes benyttelse:

Vi havde længe været klar over, at sammensætningen af vor bådebestand ikke var ideel, idet toerne og scullerne var overbelastede, medens firerne lå delvis ubenyttede. I år lykkedes det imidlertid at få to firere skiftet ud med to toere, og selvom antallet af pladser i bådene herved formindskedes, viser tallene nedenfor, at dispositionen har været på sin plads.

Weekendhuset ved Kaløvig:

Vi havde knyttet store forhåbninger til dette hus, der ligger i passende afstand til en god ro-tur og i dejlige omgivelser. Vi var nærmest bange for, at vi skulle friste vore medlemmer over evne til at forsømme studierne. De må imidlertid være mere karakterfaste, end man kunne vente, thi besøget har været langt fra svaret til

selvom det bliver til stor sorg for de medlemmer, der har været deroppe.

Kaproningen:

Beretningen for 1947 afsluttedes med de bedste forhåbninger for kaproningen i år. Resultaterne blev imidlertid mere end beskedne, og årsagerne hertil er ikke vanskelige at finde. På grund af vor usikre økonomi ved sæsonens begyndelse så vi os ikke den gang i stand til at anskaffe den savnede outrigger, således at vores folk måtte træne i lånte både. Og som enhver lille klub havde vi desuden vanskeligt ved at finde en mand, som uden betaling kunne ofre al den tid, som kræves for at træne et kaproningshold op næsten fra grund.

Af disse grunde lykkedes det ikke at stille et hold til universitetsmatchen, men efter at vi nu har kunnet bestille en firer, mener vi med større ret end sidste år at turde håbe på, at det skal lykkes til næste år.

Type	Båd	Antal ture	Antal km
Fireårrers inrigger	»Merci«	86	662
	»Delfin«	66	541
	»Aarhus«	21	165
Toårrers inrigger	»Svea«	248	1731
	»Nord«	129	924
	»DSR«	95	694
	Udøbt	8	187
Single sculler klinkbygget	»Dan«	166	1235
	»med«	165	1298
	»Adam« (privat)	11	75

forventningerne, og skønt vi har forsøgt at hjælpe på økonomien ved at udleje huset til byens andre roklubber, er vi nu nødsaget til at tage under overvejelse at skille os af med det igen,

Det hold, som havde trænet med universitetsmatchen for øje, deltog derimod i oktober i en kaproning i Åbo arrangeret af "IK Academia".

Vi håber, at deltagelsen her har været den første begyndelse til de årligt tilbagevendende kaproninger med universiteterne i vore nordiske vennskabsbyer: Åbo, Bergen og Göteborg, som vi stadig har planer om at sætte i gang.

SPREDTE ERINDRINGER FRA KLUBBENS SPÆDE BARNDOM

Af H.P. Myrup, 2003

Jeg meldte mig ind i august 1946, fordi jeg lige havde fået et lønnet job. For en almindelig student var roning nemlig dengang en (for) dyr sport.

Jeg blev døbt ved kaninfesten i 1947, og det blev jeg kun, fordi jeg ene af alle insisterede på at blive det. Dåben foregik derved, at to behjertede kammerater stående på pontonen svingede mig nogle gange frem og tilbage og derefter gav slip, så jeg røg ganske langt ud i havnen. Det havde jeg også bedt om, fordi vandgangen skulle godkendes som aflagt "svømmeprøve" !

Forholdene var primitive, for i den bygning, der nu huser baderum, opholdsstue og toilet samt et par både, var der to bådporte men til gengæld kun en primitiv bruser med koldt vand, et pissoir og en diminutiv opholdsstue med et stort hul i muren. Hullet var påkrævet, fordi bådehuset ellers ikke havde været langt nok til at rumme klubbens eneste outrigger. Kunne man ikke nøjes med pissoiret, var der jo et offentligt toilet på havnen.

Bådene var få, og et par stykker var ældre både, som generøst var skænket af vor moder-klub "Danske Studenters Roklub" i København. To af toerne - "Svea" og "Nord" - var nye; men de var til gengæld på grund af krigstidens materiale-mangel fremstillet af fyrretræ. Derfor var de enormt tunge, og sådan en luksus som en vogn til at køre båden på var langt ud over, hvad der var råd til. Der var for resten en enkelt singlesculler; men man skulle være "gammel" roer for få lov til at ro i den. Vi andre fik gode fingerkræfter af at slæbe på "Svea" og "Nord".

Morgenroturen gik til Bellevue, og på mit hold fulgte vi den dagligt op med en løbetur på havnen. For mig var det dejligste dog weekendernes langture til Skødshoved, Mosgård strand og Kallø Vig. Dengang var der færgeforbindelse mellem havnen og Skødshoved med de såkaldte "Mirabåde", og det åbnede mulighed for at sen-

de piger af sted med den og derefter mødes med dem på Skødshoved. Det hændte, at vi trodsede påbudet om, at ro via Åkrogen, for i stedet at ro om kap med "Mirabåden" og pigerne.

Klubbens stifter Otto Bjerrum var formand, og nogen af os syntes, at han var for meget stifter og for lidt demokratisk valgt formand. Han var f. eks fanatisk modstander af forekomst af kvinder i en robåd, og den modstand praktiserede han så konsekvent, at det vakte min letantændelige harme. Een af vore firere var på en langtur til Mosgård strand fundet sammen med fem piger fra "ARA", og da det i eftermiddagens løb blæste op med en ganske kraftig modvind gik to stærke studenter ganske galant over i deres båd for at fordele maset med at ro bådene hjem rimeligt på de to køn. Bjerrum idømte de to karantæne, og jeg begyndte at tænke over, hvordan det kunne straffes?

Løsningen var egentlig enkel, for Bjerrum havde sommerhus et stykke ude på fedet, og han var kendt for at være en gæstfri vært for studenterroere på søndagsbesøg. Altså arrangerede jeg en tur med en firer, hvori indgik klubbens kasserer, og -oh skræk- en sød pige, som ikke var roer; men som var datter af Bjerrums gode nabo i "Klintegården". Bjerrum tog smukt imod os, og var som sædvanligt en gæstfri vært; men da vi sad i båden igen og således ikke længere var hans gæster, svor han en blodig hævn over mit syndige hoved.

Han havde i øvrigt i forvejen et godt øje til mig, fordi jeg var blevet indvalgt i bestyrelsen, hvor jeg, som noget ganske nyt og i hvert fald hidtil ukendt i den bestyrelse, havde fået indført skriftlig afstemning om kontroversielle forslag - en ide han honorerede ved at påstå, at jeg var ude på at ødelægge klubben. På trods af det her omtalte har Bjerrum og jeg aldrig været uvenner. Vi har ikke hverken dengang eller senere forsømt nogen lejlighed til kammeratligt samvær, og jeg har altid respekteret hans store andel i æren for, at klubben blev startet.

Når man går højt op i langtursroning, må man naturligvis skaffe sig et eksamensbevis som langtursstyrmand. Det foregik dengang på "Ris-skov Badehotel" på Lindevangsvej, hvor der nu er ejerlejligheder i den del af hotellet, som ikke blev nedrevet.

Den skriftlige del af eksamen foregik i hotelrestauranten og den praktiske del i den dengang meget store hotelhave, hvor man havde placeret et par både fra "Aarhus Roklub". Vi regnede ikke den eksamen for så meget -hele vores skolegang igennem havde vi jo været til eksamen mindst en gang om året-, så modsat kandidaterne fra kredsens andre klubber, der vinteren igennem havde forberedt sig gennem deltagelse i et kursus, mødte vi op som privatister.

Jeg havde hen ad vejen fået mange venner fra naboklubberne og blandt dem Per fra "ARA". Per var stor og stærk; men han fik krampetrækninger i hænderne og kold sved på panden bare ved synet af en blyant, så han var på den. Jeg forsikrede ham, at jeg ville sætte mig ved siden af ham i eksamenslokalet og stikke ham små sedler, hvis han så ud til at være i knibe. Han fik brug for adskillige; men det sjove er, at endnu mange år senere kunne jeg ikke møde ham uden at modtage endnu en tak for "den gang, hvor jeg reddede ham fra svær havsnød"!

I 40'erne arrangerede kredsen de såkaldte træffestævner på Kalø Slotsruin, hvortil man mødte op med telt og soveposer og tilbragte en skøn weekend sammen. Et år var der blevet så lavvandet, at det ikke var muligt at gennemføre den traditionelle kaproning, hvilket ikke var så godt, for der var sat hold og der var fremstillet medaljer. Nogen fandt på, at så måtte man kæmpe til lands, og det skulle foregå ved hjælp af lange lægter, som vi skulle skræve over, hvorefter roerne skulle gennemløbe banen baglæns og styrmanden forlæns. Som de eneste omgrupperede vi os, så længste mand blev styrmand og korteste mand blev pligt. Det gav overblik, god styring og sejr, hvorved jeg erhvervede den eneste romedalje, som jeg nogensinde er kommet i nærheden af.

En anden form for utraditionel kaproning udviklede sig i 40'erne, da blokken med parkkollegierne 4, 5 og 6 blev bygget. Det var "Thepotteløbet", der var opkaldt efter en forløber for den senere kendte "Bad taste"-stil. Man havde fået fat i en stor og hæsleg thepotte i blå fajance med en spraglet udsmykning og et rumindhold på

ca. 3 liter. Kampen stod mellem kollegieblokkene 1-3 og 4-6 i 4-årsers inriggere fra "Den Permanente" til klubhuset, og vinderne skulle i stafet og med stopur på tømme trofæet for dets indhold af pilsnerøl formentlig af fabrikatet Ceres, idet en sejr kun var ærefuld, hvis man slog den stående rekord.

Selvom kaproning aldrig for alvor blev noget for mig, blev jeg på det nærmeste tvangsindlagt i det. Da jeg i foråret 1951 vendte tilbage fra min tid som menig soldat, var klubbens letvægtshold i firer netop gået i opløsning, fordi een af deltagerne var faldet fra. Jeg kunne lige klare vægtkravet, og da jeg fandtes at være i god fysisk form, fik jeg at vide, at jeg ville være en meget dårlig kammerat, hvis ikke jeg stod på. Jeg gjorde naturligvis mit bedste, idet jeg ud over at deltage i to timers daglig morgentræning på og ved Brabrand sø trænede kraftigt i single-sculler. Alligevel mislykkedes forsøget, fordi vi ikke kunne få tilstrækkelig god balance i båden.

Der kom trods alt alligevel noget ud af mine anstrengelser, idet der dengang eksisterede en årlig kaproning i otter mellem ASR og DSR. Den var naturligvis etableret som efterligning af matchen mellem Oxford og Cambridge, den var sponsoreret af "Aarhus Stiftstidende" og "Politiken", og den blev derudover velvilligt understøttet af de to universiteter. Den fandt skiftevis sted på en 2 km-bane fra det yderste af havnen i Århus og til bunden af "Slippen" og på en tilsvarende bane i Københavns havn med opløb ved "Langelinie". I 1951, hvor slaget skulle stå i København, blev min letvægtsfirer smeltet sammen med 4 af klubbens store drenge med Carl Age Nørgaard som træner. Der var bare det problem, at cox'en i modsætning til mig ikke var i stand til at råbe højt, og derfor endte jeg i styrmandssædet, medens Carl Age tog min åre. Kampen, der i øvrigt så vidt jeg ved var den første sportsbegivenhed, der blev dækket af dansk TV, blev vundet af København efter en jævnbyrdig kamp, som burde have haft et andet udfald. Banen krummede nemlig, og begge styrmander var grundigt instrueret om, hvilken bane vi skulle holde. I starten tørnede bådene sammen på grund af bølgegangen, og det faldt ud til vores fordel, fordi jeg skreg: "Ro til for helvede"; men da vi senere tørnede sammen igen, fordi DSR styrede ligeud, havde de luret os, så det afgjorde kampen. For mig var det bittert, at "Gunnar Nu" fejlagtigt gav mig skylden for sammenstødet.

I 1952 var jeg på arrangørholdet, idet jeg skulle sørge for, at der blev opsat højtalere langs et beskædet stykke af kajen. Uheldet ville imidlertid, at jeg fik uanmeldt inspektion ved den militære kasse, som jeg forvaltede, og jeg kunne derfor ikke slippe af sted til havnen og instruere om antallet af højtalere. Derfor blev der anbragt højtalere hele vejen ud langs kajerne, hvilket først af alle blev observeret af Bjerrum, som gav mig en telefonisk skideballe, som militæret umuligt kunne have overtruffet i voldsomhed. Nu ville skæbnen imidlertid, at vejret den følgende søndag ikke var godt nok til strandtur, men derimod ideelt til en spadseretur på havnen, med det resultat, at det halve Århus mødte op for at overvære kampen, hvilket igen udløste en kaskade af ros i aviserne til de utroligt fremsynede arrangører!

Vi tabte den kamp, selvom DSR havde været så venlige at sende deres andethold, og også på anden måde lakkede det mod enden for romatchen mellem Århus og København. Vi havde nemlig truffet aftale med "Dansk Vandskiforbund" om, at de umiddelbart før romatchen skulle demonstrere deres dengang helt nye sport for vort publikum. Dette resulterede i 1952 i en så voldsom bølgegang, at bådene var ved at synke, og det var vistnok det følgende år, at blæsten i Københavns havn var så voldsom, at Århusbåden faktisk sank! I øvrigt havde vores kære roklub det rigtig dårligt i 50'erne, idet der blev roet så lidt, at bådene tørrede ind og blev utætte.

Helt tilbage fra 1940'erne havde klubben et "sommerhus" - en udrangeret jernbanevogn, der var anbragt kystnært ved Følle strand. Det var standardprocedure, at hver båd medbragte en

kasse øl d.v.s. 50 stk. til en weekend, og de blev selvfølgelig drukket allesammen allerede om lørdagen. Når det var overstået, var det ligeledes standard, at alle mand drog af sted til "Karløvig Badehotel" -det nuværende plejehjem- hvor der var dansant hver lørdag. Det gik drabeligt til, og det hændte især for de mindst erfarne, at de ikke kunne finde "hjem" til sommerhuset og derfor måtte overnatte i det fri; men det endte altid lykkeligt, for det var jo kun en sommernat, man skulle overleve i.

Helt så lykkeligt stod det ikke altid til på hjemturen. Det kunne jo hænde, at det var blæst op fra sydøst, og så kunne det knibe slemt for en uøvet roer med tømmermænd at holde humøret oppe. Men hjem skulle båden, for vi havde under ingen omstændigheder andre måder at klare det på end at holde ud ved årerne - biler med træktrøj og trailere stod jo endnu ikke til rådighed.

Det kan næppe lade sig gøre at overdrive den lykke det har været for skiftende generationer af studerende i Århus, at roklubben blev etableret og bevaret, og derfor er det også helt på sin plads, at Carl Åge Nørgaard, der var formand ved klubbens 25-års jubilæum sørgede for, at klubbens protektor gennem mange år hans Majestæt kong Frederik ved den lejlighed belønnede Bjerrum med et ridderkors.

I den mindre højtidelige boldgade kan jeg slutte af med at berette om et mysterium, der opstod ved nævnte jubilæum. Festen blev afholdt under prægtige former i en smukt udsmykket Staklåde, og maden var stillet frem på en udrangeret otter. Ved festens afslutning blev otteren solgt ved auktion for 20 kr., og den blev i triumf båret ud af Studenternes hus i opstrakte arme.

Men siden har ingen hverken hørt eller set noget til den eller hørt noget om den!

I glad erindring om et utal af skønne ro-oplevelser.

H.P. Myrup sammen med Carl Aage Nørgaard ved jubilæumsaftenen 3/12-2002

ASR's 25 års jubilæum 2. december 1967 - Gudmund Schack, Otto Bjerrum & Carl Åge Nørgaard – senere på aftenen udnævnes Bjerrum til æresmedlem, samt Ridder af Dannebrog. Buffeten serveres på en otter!

CURRICULUM VITAE 1942-1960

*Af Hans Christian Ralking - artikel bragt i ASR
Årebladet, nr 1/1981*

Da Aarhus Studenter Roklub blev stiftet i 1942 var en af de mange gaver en fornem tegning til et nyt klubhus. Et klubhus med »kanonporte«, restaurant og meget mere. I dag hvor klubben har trangt med plads kan man godt ærgre sig over at et sådant klubhus ikke straks blev bygget. Siden har der i hvert fald ikke været råd. (Hvor er denne tegning i øvrigt blevet af? Og hvor er resten af arkivalierne fra 1940'erne og 50'erne?).

Nå, råd havde klubben nu under ingen omstændigheder dengang. Det var faktisk på mange måder trange tider. Under besættelsen måtte man ty til både af fyrretræ. Betegnende nok hed de to fyrretræs både »Svea« og »Nord«. De var så tunge, at gamle roere endnu ømmer sig ved tanken. Vogn havde klubben jo slet ikke dengang. Gummisko at ro i var det noget nær umuligt at skaffe, hvis studenterne da overhovedet havde råd til det. At klubben havde en anstrengt økonomi hang jo på mange måder sammen med de studerendes levevilkår. Rigtigt mange havde regulært ikke råd til at ro. Et års kontingent svarede godt og vel til en måneds husleje, og det var der ikke mange der kunne afse til roning. At klubben dengang havde en dominans af stud.med.'er hang blandt andet sammen med at de som regel havde bedre råd på grund af vagterne. Andre studenterroere mindes at tiden var sådan, at man måtte overveje flere gange, om man nu også havde råd til en kop kaffe.

Klubbens betrængte situation taget i betragtning må det undre, at man egentlig tog sig råd til kaproning. Rent faktisk havde man ikke penge til den luksus. Det var først fra omkring 1960, at klubben fik tilskud fra Universitetet og dermed begyndte økonomien at bedres. I 1950'erne havde man ad andre kanaler søgt at skaffe penge til klubben. Således havde Politiets Idrætsforening lejet sig ind i klubben, men dog til en yderst favorabel pris. Faktisk betalte de mindre i medlemskab end studenterne, hvad der naturligvis vakte nogen surhed. I regnskaberne figurerer Politiets Idrætsforening med 320,00 i 1952, medens beløbet i 1955 er faldet til 100,00. Det lyder jo ikke af så voldsomt meget, især ikke når man sætter disse indtægtsstørrelser i forhold til di-

verse udgifter. Således brugte klubben i 1955 136,25 på at traktere besøgende Cambridge-roere.

Klubliv var der ellers ikke meget af, af den grund at klubhuset ikke havde noget samlingslokale. Til gengæld havde man et sommerhus ved Følle Strand ved siden af Kalø Strandhotel (nu alderdomshjem). Rent arkitektonisk var det på ingen måde virkeliggørelsen af den omtalte arkitekttegnede bygning. Det drejede sig i al beskedenhed om en gammel jernbanevogn. Men der var åbenbart noget særligt ved beliggenheden. Gamle roere får i hvert fald et mærkeligt glimt i øjnene når talen falder på de baller der foregik på Strandhotellet. Ak ja.

Med de andre roklubber var der et udmærket samarbejde. Eksempelvis holdt man nogle udmærkede træffestævner, blandt andet weekendture til Kalø Slotsruin. I disse arrangementer deltog Odder, ARA og Risskov foruden ASR. På Kaløturen var der tradition for kaproning mellem klubberne. Et år da det var umuligt pga. lavvande måtte løbet afvikles på land. Det foregik med de fire roere baglæns og styrmanden forlæns overskrævs på en lægte. Det var så styrmandens opgave at manøvrere, så »bådene« holdt bane mv. At ASR vandt løbet skyldtes ikke mindst at vore roere på snedig vis havde regnet ud, at man skulle sætte den største (Myrup) ned som styrmand. Så var de medaljer hjemme.

Til andre tider gik det mere løssluppet til. Trængte studenterroerne til en glad aften meldte man sin ankomst på brandstationen (som jo tidligere lå lige ned til kysten). »Brand Hans« der var brandmester var efter sigende altid god for 70 bajere og så begyndte den aften jo straks at ligne noget. Det var iøvrigt samme »Brand Hans« der i sin tid havde stiftet ARA, men siden skiftede han altså over til ASR. Forud for en kaproning hvor klubben følte trang til, at gøre lidt reklame lykkedes det »Brand Hans« at skaffe en gammel brandvogn. På den anbragte man et gammelt klaver, og så gik det ellers tværs gennem byen.

Studentermatchen med Københavns Universitet var startet i 1949 og det var kaproningen over alle kaproninger i landet. Politiken og Aarhus

Stiftstidende var sponsorer. Ideen var tydeligvis lånt fra Oxford - Cambridge matchen. I starten roede man inde i havnen fra den lange ydermole til bunden af slippen. Der var jævnlige op til 10.000 tilskuere, som ind i mellem blev underholdt med vandskiopvisning mv. Det gjorde nu roerne sure, for så blev vandet jo uroligt. Bagefter blev surheden dog glemt. Alle startede de i stort optog med rektor i spidsen op til universitetet hvor Studenterforeningen var vært ved en stor gallamiddag.

Af mere uformelle kaproninger var der »tepotte-løbet«. Det foregik mellem de gamle kollegier (1,2,3) i Universitetsparken og de nye (4,5 og 6). Starten gik fra Risskov Station og målet var i bunden af havnebassinet. Det vindende hold fik en tepotte fyldt med snaps. Tepotten - der sagdes at være den grimme i byen - indeholdt 1-2 liter snaps, som mandskabet skulle drikke før de måtte sætte sig. Løbet foregik dog i en 4-års inrigger.

Det var også kollegianerne der var hovedpersoner i den historie vi nu med eneret for ASR-Årebladet skal berette. »PulimutOlsen« var dengang stud.med. (idag er han overlæge i en middelstor dansk provinsby). Grundet historiens karakter vil vi holde os til denne betegnelse. PulimutOlsen havde i forbindelse med en kollegiefest i stærkt løftet stemning stjålet en gravsten på kirkegården. Med denne gravsten havde han forøvet grov vold på kollegierne, hvorfor kollegiekammeraterne fandt det klogeligst at få ham noget afkølet. Hvad var vel egentlig bedre til dette end frisk luft på havet? Som tænkt så gjort. I opløftet stemning begav kollegianerne sig til roklubben. PullimutOlsen med sin gravsten under armen. Nu foregik kollegiefester dengang i smoking og ingen af de omtalte havde tænkt sig at skifte, så det var nobelt klædte roere der endrede båden.

Ude på vandet lykkedes det at overtale Pulimut-Olsen til at skille sig af med stenen. Da inskriptionen lød på ordet "moder", istemte alle roere »Moders navn er en himmelsk lyd«, medens stenen gled mod bunden af Aarhusbugten. Båden gled videre til Bellevue, hvor mandskabet gik i land og smed alt tøjet for at bade. Efter det forfriskende bad ville Pulimut-Olsen tage sig en løbetur op mellem villaerne for at blive tør. De andre roere overbeviste ham imidlertid om, at han ikke kunne løbe nogen rundt i kvarteret. PulimutOlsen anbragte derefter smokingsløjfen over kønsorganerne og således påklædt løb han rundt i Risskov, medens han råbte »Kom så ud I rige kapitalistvin, så skal I få!«

En anden historie fra klubbens tidligste år handler om en aften der var gæster fra Odder Roklub der overnattede. Medens de sad i klubhuset og drak øl havde nogle ARA-roere i al stilhed blokeret portene udefra. Svend og de andre fra Odder var derefter i fuld tilstand faldet i søvn. Lidt senere på aftenen kom nogle ASR-roere tilfældigt forbi, omtrent samtidig som et par betjente havde fattet mistanke til den blokerede dør og var begyndt at fjerne blokaderne. Det lykkedes formodentlig et par bajere at overtale betjentene til at bryde ind gennem vinduet i stedet. Da de i nogen tid havde rusket i den arme Svend brølede de ind i hovedet på ham: »Er De klar over, at De sover i en fremmed mands hønsehus?« Svend blev efter sigende meget hurtigt ædru.

Med i billedet af klublivet i 1940'erne og 50'erne hører også den vedvarende diskussion om piger i klubben. På hver eneste generalforsamling blev emnet diskuteret, ofte op mod en time. Hver gang faldt forslaget på det rent praktiske problem. Klubben havde kun pissoir, intet kloset. Så var den diskussion slut. Inden diskussionen hvert år blev bremset med denne argumentation, havde formanden traditionen tro fremført sin egen argumentation: »Der er ingen steder man har så lidt brug for piger som i en robåd! «

CURRICULUM VITAE 1960-1970

Af Hans Christian Ralking - artikel bragt i ASR Årebladet, nr 4/1980.

Tiårsperioden fra 1960-70 står i ASR's historie som kontrasternes årti. Det var perioden hvor klubben ved begyndelsen af tiåret var så lille, at den var i overhængende fare for at lukke. Her i 1980 hvor klubben har stort besvær med at skaffe instruktører til alle de ca. 150 nye kaniner der kommer i løbet af sæsonen, er det helt besynderligt at læse om situationen i begyndelsen af 1960'erne. Da søgte man af al magt at skaffe nye medlemmer, - ja man satte endog kontingentet ned for at gøre det mere tillokkende at melde sig ind! Men lige meget hjalp det.

Forholdene i klubben var iøvrigt nogenlunde følgende op til midten af tresserne: Frem til 1970 var der kun mandlige medlemmer. I 1963 drejede det sig om 120 plus 5 passive. Til rådighed havde de det gamle bådehus, hvor der var anbragt 2 (gamle) fireårers, 3 toårers og 3 scullere. Bådehallen udgjordes af den nuværende del samt det rum der nu er indrettet som opholdsrum og køkken. Opholdsrum var der til gengæld i det der nu er pigernes 'gamle' baderum. Men det var nu ikke fordi opholdsrummet blev brugt så meget på den tid. Det var først i 1963 at man begyndte at gøre onsdagsaftenerne til faste klubaftener. Dermed påbegyndtes arbejdet med at skabe aktiviteter i klubben ud over det rent romæssige.

Det er dog først fra midten af 60'erne at udviklingen begynder at tage fart. Klubben fik tilgang af en del unge aktive roere, som hurtigt kom til at sætte deres præg på aktiviteterne. I 1965 foretog Niels Axel Løvgreen og to andre den første langtur i klubben i over ti år. Turen gik til Limfjorden og vakte så stor opmærksomhed, at Niels Axel året efter blev valgt til langtursrochef (godt et halvt år efter sin indmeldelse!). Det satte mere skub i langtursroningen. Også så meget at klubben i 1967 oplevede sin (hidtil) eneste kæntningsulykke. De implicerede har hele tiden fastholdt så godt som total tavshed omkring det faktiske hændelsesforløb. Så meget desto mere har det givet plads til myterne. Sandhed eller myte: -Hvad der fortælles er nogenlunde følgende. Grundlovsdag 1967 ville to både på langtur Kaløvig rundt. Bevillingen blev givet på forhånd under den udtrykkelige forudsætning, at

bådene kun tog afsted, hvis det var godt vejr. Dagen oprandt med kraftig vestenvind, hvorfor langtursrochefen antog, at turen var opgivet. Men det gjorde roerne ikke. De stak til søs, men da de nåede Åkrogen måtte de erkende, at det blæste ret kraftigt. Resolut bestemte de sig til at krydse over med det samme, men det blev det jo kun værre af med den vestenvind. I Knebel Vig (!?) gik det galt. Bådene kæntrede i den hårde sø. Myten vil vide, at den ene styrmand straks blev set siddende på alle tre redningsveste, med en åre under hver arm. Men - som historieskrivningens fader Herodot har sagt - 'Det tror jeg nu ikke på'.

Imidlertid fandt man snart ud af at Peter Ahm ikke var kommet fri af spændholterne og derfor sad fast under båden. Peter har altid været kendt for at udvise den største besindighed i alle situationer og således forholdt det sig da også i denne. Da de andre roere fik båden vendt, sad Peter med hovedet oppe i luftlommen og bakkede videre på sin pibe! Se non é vero, é ben trovato. Efter at have tømt en venlig bondemands cognacflaske blev de uheldige helte kørt hjem til Aarhus. Da de stadig ikke var til at slå et ord af, måtte sagen jo ende i søforhør hos bestyrelsen. Hvad der her kom frem hemmeligholdes også. Blot vides det, at Langturschefen og Styrmanden hver kunne forlade mødet med en næse.

Langtursroningen vandt dog frem alligevel. I 1967 roedes for første gang om Lillebælts Blå Bånd. Bedste ASR placering blev en 3. plads. Med i båden var Gjørupbrødrene. Knud kunne dog ikke helt følge successen op året efter. Da han sammen med Jan og Niels Axel ville ro derned, måtte afgangens udskydes det meste af en dag på grund af Knuds umådeholdne indtagelse af hashpandekager. Om det var dette eller en knækket åre der resulterede i placeringen skal være usagt. Men ellers roede Knud meget gerne langt. I 1966 var han blevet kilometerkonge i klubben med 446 kilometer (første gang det berømte askebæger blev uddelt). Hvordan aktiviteten i disse år vokser viser sig blandt andet på det antal kilometer der skal til for at hjembringe denne titel. I 1969 gik den til Peter Ahm med 2737 kilometer. Men da havde Peter, Knud og Ole Nørager også gjort den som 'Ummelandsfa-

rere'. Efter at have roet fra Aarhus til Thyborøn blev de enige om at ville følge i vikingernes fodspor og runde Skagen. Som tænkt så gjort. Man roede videre, rundede Skagen og fortsatte ud i Skagerak. Om dette beretter de ovennævnte gerne. At der var havblik i Skagerak glemmer de derimod som oftest at få med.

Den øgede aktivitet i klubben kan også gøres mere håndfast op. Rent statistisk ser det således ud:

1963 blev der roet	120 ture
1964	572 ture
1965	633 ture
1966	912 ture
1967	1155 ture
1968	1120 ture
1969	1220 ture
1970	1425 ture

I 1967 svarer det til 18.747 medlemskilometer; i 1970 er medlemskilometertallet helt oppe på 30.566.

Roning er jo andet end langture og kilometerjag. Brabrand og kaproning skal ikke forbigåes, når 1960'ernes historie skal skrives. Det årlige højdepunkt i kaproningen var ottermatchen med DSR. Roerne tog løbet så højtideligt, at de indledte konditionstræningen allerede i januar måned. Indpisker for holdet var Poul Jørgensen, der plejede at bringe sig i form ved at cykle til Aalborg og retur. På hjemvejen kom han efter sigende i tanke om en sød pige i Haderslev, hvorfor han naturligvis fortsatte derned. Kondition eller ej. Lad os indrømme det straks, at det ikke gik ASR særlig godt i de løb. Et år fangede man en ugle, - et andet år faldt en af roerne af sædet. Værst gik det dog i 1966, da vejret var så hårdt, at båden hurtigt blev bordfyldt og be-

båden også sank. Det skete nemlig så sent, at den af roerne blev svømmet i mål. DSR blev ud-råbt som vinder.

I 1967 kunne ASR fejre sit 25 års jubilæum. Det skete med en kæmpefest i Stakladen. Vor gamle fyrretræsbåd Nord måtte afgive stævnen til pynt (hvad ingen beklagede). I siderne var der op-hængt fiskegarn for at sikre den maritime stemning. Men ikke nok med det. Vor gamle otter var anbragt midt i Stakladen og fra den serveredes skipperlabskovsen. Hans majestæt Kong Frederik IX sendte som protektor lykønskningstelegram, der blev oplæst mens forsamlingen stod ret. Klubbens stifter og formand gennem de første 22 år Otto Bjerrum blev udnævnt til ridder af Dannebrog. Jo, der var skam stil over det.

Den mere løsslupne del af arrangementet sørgede de menige roere for. Da de højtidelige jubilæumssange var overstået tog Ivar, Knud og Niels Axel fat på deres hjemmelavede vise. Den er tydeligt inspireret af de ovenfor omtalte begivenheder. Den skulle efter sigende kunne synges på melodien 'Den er fin med kompasset' (men endegyldigt bevis savnes vistnok stadig). 'Vi høstede hæder, på kaproernes sæder, når ikke vi tabte fordi vi faldt af og brækkede en åre og sank eller gjorde, det bedste vi kunne, men tabte endda'.

For den omtalte otter var kaproningen imidlertid slut. Hen mod festens slutning var ASR-roerne blevet så feststemte, at de solgte båden til Risskov Roklub for 1 krone, mod at risskovroerne straks tog båden med sig. En otter er imidlertid ikke sådan at manøvrere med i Studenternes Hus, og feststemningen gjorde det naturligvis ikke lettere. Da risskovroerne endelig fik båden ud af huset kom de uvægerligt til at holde på tværs af Ringgaden. I det samme kom der et

gyndte at synke i agterenden. At etteren fortsatte med at ro, medens han råbte 'tøsedrenge' efter de andre hjalp intet på resultatet. Båden sank kort efter. Det var kun en ringe trøst, at DSR-

motordrevet køretøj, der på et øjeblik forvandlede en robåd til en bunke pindebrænde. Skuffede og nedslåede ville risskovroerne luske hjem. Men den gik ikke. Ordensmagten i form af

politiet stillede hurtigt og forlangte at de selv ryddede op. Resten af festen fortoner sig i uklare erindringsbilleder af tvivlsom historisk værdi.

Jubilæet gav sig dog også mere permanente udslag. Efter ihærdige henvendelser til en række firmaer havde bestyrelsen fået samlet så mange penge sammen, at den store bådehal kunne bygges i 1968. Det var klubbens daværende næstformand Genefke der var drivkraften bag dette projekt. Et sådant arbejde er naturligvis ikke uden vanskeligheder. Da man skulle grave ud til fundamentet op mod banelegemet, fandt man ud af, at det var den gamle havnemole man prøvede at stikke spaden i. Her kom selv veltrænede roeres kræfter til kort. Fundament i den del af bygningen måtte opgives. I stedet støbtes den trappe vi jævnligt går og falder over. Sådan er der en forklaring på så meget. Selv i en roklub.

1966 var året hvor vi fik Cimbria indlemmet i bådparken. Om de historiske facts hersker der nogen uenighed. Vi vil derfor henholde os til myten. DSR's formand havde i flere år haft en drøm om at ro fra København til Aarhus. Ved DSR's 100-års jubilæum skulle drømmen gøres til virkelighed. ASR fik en henvendelse om at arrangere fest ved ankomsten. Vor fattige klub var først afvisende, men lagde så lumske planer og slog til. Turen blev arrangeret. Skal man ro til Jylland, hvad er da mere naturligt end at ro i

Cimbria? En marinekutter optrådte som ledsagebåd fra Sjællands Odde og således lykkedes det mandskab og materiel at komme velbeholdne til Aarhus. Her var der sørget for at Postorkesteret stod opmarcheret på kajen for at kaste glans over begivenheden. Senere fulgte festen, og her blev der ikke sparet på de jyske produkter fra limfjordsbyen. ASR-bestyrelsen skænkede rundhåndet op, samtidig med at de forklarede om klubbens betrængte situation. Da DSR-roerne havde fået forevist vor miserable bådepark blev det dem for meget. I studenterbroderskabets ånd gjorde de en håndbevægelse, - og Cimbria var vores! Om roernes modtagelse hjemme i København foreligger der ingen nøjagtige facts.

Således ændrede meget sig i roklubben i løbet af tresserne. I begyndelsen af 1960'erne beretter Ankeprotokollen om både der ikke er rene og porten der ikke er aflåst. Senere kommer der andre temaer til. Den 22.8.1966 ses følgende nødråb 'Vi savner efterhånden kvindelige medlemmer i roklubben.' SK. Tålmodigheden er ikke stor, for allerede 25.8 klages der 'Der er stadig ikke kommet nogen piger!' Der skulle ikke tre dage, men fire år til før tingene ændrede sig. Først i foråret 1970 besluttede de otte fremmødte på generalforsamlingen at stemme ja til det ændringsforslag, der banede vej for kvindelige medlemmer. Og dermed sluttede så tressernes epoke.

CURRICULUM VITAE 1970-1980

Af Claus Bennedsen & Hans Christian Ralking - artikel bragt i ASR Årebladet, nr 2/1981

Dette tiår har, omend det har været relativt stabilt, bragt mange omskiftelser. De følgende linier skal glimtvis fremdrage dele af klubbens liv som det har formet sig i halvfjerdserne.

Først og fremmest må vi nævne pigerne, som først gjorde deres entre i klubben i starten af dette årti. Til gengæld har de forstået at udnytte deres adgang til klubben, således at de i 1979 udgjorde over 50% af klubben - godt klaret.

Hvordan var det så at være pioner i en mandsdomineret klub? Det første kvindelige medlem som skriver i ankeprotokollen er Kirstine Irminger, der den 19. juni kl. 23.50 skriver følgende beklagelse:

Kære Bordtyv,

Hersker der antifeminisme i klubben? Hvem er det fjumrehoved der har fjernet vores toiletbord fra omklædningsrummet? Desuden er der blevet lovet os "Venus'er" to spejle, men hvor bliver de af? Det er faktisk synd for klubbens "Adonis'er", at de konstant skal se os med strithår og halvafskallet make-up."

Ellers er klubben præget af fordomsrig meningsudveksling.

Ankeprotokollen vidner om de evige problemer i en roklub, - nogle mere evige end andre. En del medlemmer kan eller vil ikke lære elementære rofærdigheder såsom at tage årerne ind, vaske og tørre bådene, tage lugerne af, etc.

Fighten mellem medlemmerne går lystigt og heller ikke bestyrelsen går fri, især ikke da vognen ikke straks bliver repareret. Ved sæsonens slutning skriver NAL til husforvalteren:

Til Svendsen,

Se så for helvede at få fingrene ud af alle de fugtige huller på Børglum. Tænk på noget andet et par timer og få den vogn repareret. - Du må gerne tage et par af damerne med herved. Løvgren.

I det hele taget er lysten til at debattere udpræget. De mangeartede indlæg i ankeprotokollen fylder årligt ca. 50 sider. Rekordens nås i 1973 med hele 62 sider, - men da er striden mellem enkelte bestyrelsesmedlemmer og mere menige medlemmer også voldsom. Hvad stridens mere reelle aspekter var, skal vi i denne sammenhæng gå let hen over. De mere formelle drejer sig om det for en roklub så vigtige spørgsmål: Skal roret sættes på bådene oppe på land, eller først efter at de er sat i vandet? Rochefen stod stejlt på det sidste. Så stejlt at mangeårige medlemmer der fulgte gammel sæd og skik i klubben - og derfor var afvisende overfor disse nymodens luner - af rochefen fik at vide, at "så kunne de bare se at melde sig ud af klubben." Klubben var delt i to skoler og fejden var uforsonlig. Da rochefen selv mistede en split ved påsætning af roret i vandet, var jubelen hos tilhængerne af den anden skole enorm. Endelig var det afgørende og kvalificerede bevis leveret. Men ak nej. Så let skulle striden ikke afsluttes. Til sidst måtte gamle roere blande sig i debatten med al den vægt som kan mobiliseres i kraft af et mangeårigt medlemskab.

Den 7.4.1973 skriver Knud Gjørup således: "LAST ENTRY! Lad mig berette om hvordan vi har gjort i ASR siden sommeren 1966, da jeg begyndte at instruere mine første kaniner.

Hovedregel: Roret sættes på båden mens båden er på land (PS. Der er aldrig blevet tabt så mange rorsplitte i havnen, som siden disse levende reklamer for pari abort ... (osv) PS (igen) Tilføjelse til reglement (forslag): § 0: Når et "menigt" medlem møder Birgitte Iversen og Knud Elm-Larsen, skal det "menige" medlem stå ret og hilse "HEJ GUTTER". På ordren "det er vel" kan de fortsætte deres vandring)".

Marianne Ladegaard havde måske lidt ret, da hun skrev (men altså tænkte på noget andet): 9/4: "Klimaet forekommer at være temmelig koldt i "gutternes" roklub - det synes sågar at have slået sig på bruseren i pigernes omklædningsrum."

Oven på en sådan tilrettevisning fra gamle roere måtte rochefen naturligvis begynde retræten. Undskyld, jeg beklager osv. Men tilhængerne af "roret på på land"-bevægelsen ønskede det sidste ord og påpegede at "BESTYRELSEN nok tør be' men ikke styre! Og hvor er vi så henne?" Bestyrelsen var dog ikke fredet endnu. Claus B. (Store Claus) fremfører 27/8: "Må jeg foreslå at der bliver lavet et fint hjemmelavet skilt, hvorpå der står "Husforvalteren ude af drift", men det er måske husforvalteren selv der skal lave et sådant!"

Det var samme år vi fik oprettet traditionen med en kanifest, - til erstatning for kanindåben som vi aldrig har haft. Gamle roere vil i øvrigt minde, at det var dette år, hvor formanden for Århus Roklub i speedbåd satte efter en ASR-båd som gik direkte fra havnen med Skødshoved! ASR-mandskabet blev truet med indberetninger til højere instanser for dette grove brud på reglementet, men slap med skrækken.

Det afslappede forhold til traditionelle roreglementer viste sig også på andre måder. ASR var nok noget uglest blandt roere, fordi vi tillod såvel rygning som øldrikning i bådene, - noget der var forbudt i andre klubber. Til gengæld var vi kendt og respekteret for den specielle korrekte ASR-rostil med de lange seje træk. På land var der regulært forfald: Ormene i loftet åd sig så grundigt gennem træværket, at gulvet nærmest var belagt med et tykt lag savsmuld.

Årene i midten af 70'erne vidner om ankeprotokollens svindende placering som centrum for klubbens aktiviteter. I 1973 udgjorde de beskrevne sider 62, for at nå et foreløbigt mindste omfang i 1977 med 9 sider. Kun 1979 - hvor der overhovedet ikke ses nogen skriverier - kommer lavere. Men selvom ankeprotokollen ikke afspejler den store energiudladning, så er det ingenlunde ensbetydende med at der intet skete i midten af 70'erne. Det var således i denne periode, at den gamle agtværdige tradition "formandens omklædningsrum" blev nationaliseret og tillagt dagligstuen, hvor det nu udgør køkkenafsnittet.

Det var samtidig vi fik havemuren i grå beton. Fire tons håndblandet - skulle vi hilse fra Claus og sige. I klubben gjorde nye personligheder sig gældende, hvoraf nogle hurtigt blev kendt som "kæmpebabyerne". Disse var især karakteriseret ved deres udprægede "personlige stil", som

f.eks. Peter Båstrup om hvem der i ankeprotokollen nådesløst berettes følgende:

Til Peter Båstrup! FED SENGEMETROLOG MAND. Hvad med at møde op. Tommy Svenningsen." - "Til Tommy. Når/hvis du bliver rigtig roer, vil du måske få samme metrologiske intuition som min. Jeg havde stillet min telefon på sengekanten, så hvis du var interesseret i vindstyrke og retning kunne du ha' ringet. Peter Båstrup." - "Det med vindstyrke og retning har sikkert været stærkt afhængigt af hvilken side underskriveren Peter har ligget på! V.H. CB. PS: Pas på den mand, især når han sover".

Det var også kæmpebabyerne m.fl. der var fanatiske motorcykelfans. Den ene store maskine efter den anden lå på bedding i roklubben. Ja, så kraftig var dominansen, at tilfældige gæster kunne få det indtryk, at det drejede sig om en motorcykelklub som velvilligst gav lidt husly til nogle robåde, - blot disse og deres benyttere ikke gik for meget i vejen! I 1976 bliver det dog et enkelt frimodigt medlem for meget og den første artikulerede protest med motorcykelvældet rejser sig. Ninna beder i utvetydige vendinger "P. Båstrups Poleringsværksted om at søge andre lokaler! - Eller i det mindste at rydde op efter sig."

Til motorcykelfolket hørte også den navnkundige Tryllestav, som vist nok hed noget andet. Men da det var norsk og stavedes sådan, var der ikke rigtig nogen der tog sig af det. Men ellers var han god nok. Og social. Han var både fejemand og ølmand og i lange perioder redaktør af ÅREBLADET som havde set dagens lys i 1973.

Udadtil markerede ASR sig ved at være initiativtager til oprettelsen af Fællesudvalget, som skal søge at koordinere aktiviteterne mellem Aarhusområdets roklubber. Med Aage Bach Sørensen som primus motor lagde Fællesudvalget ud med at arrangere Aarhusbugtens Røde Rose, som første gang afvikledes 8. september 1973. I foramtalen lovedes intet mindre end at "tilskuerne vil her få at se, hvad langtursroere er, hvad der kræves af udholdenhed og teknik for at klare at ro en langtursbåd under de vanskelige forhold, som vind, storm og søgang kan frembyde."

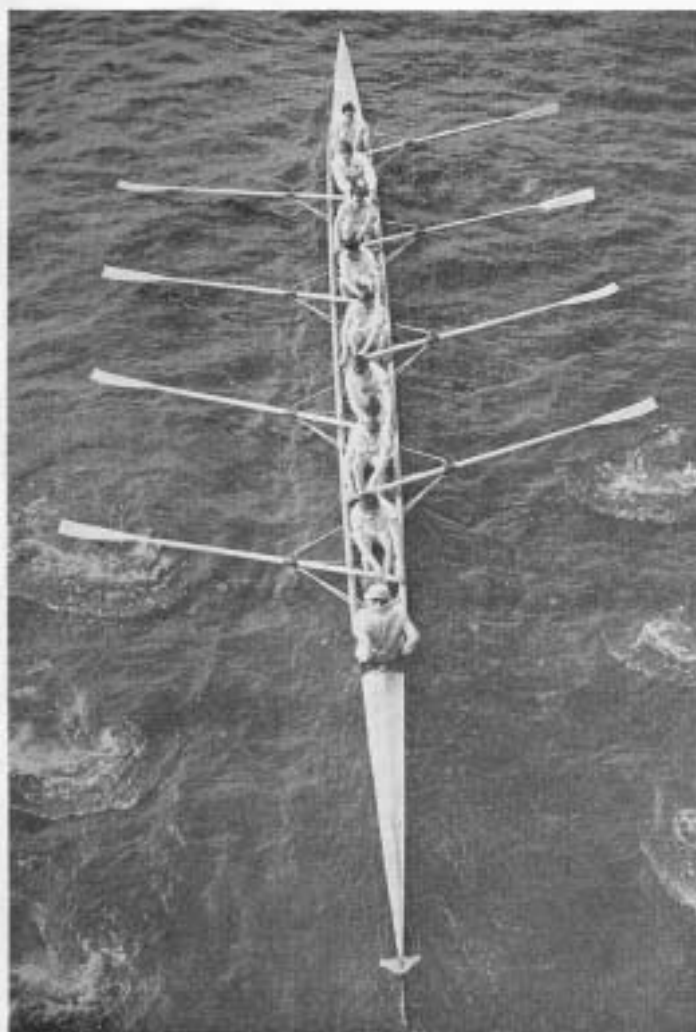
Nå, ASR's roere havde nu også fået mulighed for at træne i det daglige, idet det daglige roområde var blevet udvidet fra Ishuset på Moesgård strand til Norsminde i syd, og fra Skæring til

Skødshoved landingsplads i nord. Men hvad udad vindes kan indad tabes, og klubbens uskrevne love blev nu og da antastet.

Med dette eksempel på god sæd og skik, vil vi slutte denne kaleidoskopiske gennemgang af 1970'ernes festlige, folkelige og fornøjelige roliv i ASR. Ankeprotokollen 6/5 1974: "Hvorfor vil Carl Brock ikke give øl til sit mandskab, når han under stor fare for disses helbred, liv og lemmer,

ufortrødent gennempløjer Marens røvhul? PMV Jens Kastberg." Lidt senere, men stadig 6/5: "øl-lene bevilget til ære og ros for Carl. Jens Kastberg." Til yngre og mere uerfarne roere skal oplyses, at det naturligvis drejer sig om en hel kasse øl til mandskabet.

Så længe uskrevne love respekteres som her beskrevet, ser vi fortrøstningsfuldt det næste årti i møde.

Søg sundhed og styrke gennem

Roning

Idretten for alle
— en hilsen fra Aarhus Studenter Roklub

ÅREBLADET 1973-2002

Af Torben Noer, 2003

Tidligere i klubbens historie har der været udgivet forskellige flyve/klubblade som havde til formål at orientere lidt om hvad der foregik i klubben – men det er først i 1973 at et mere levedygtigt klubblad søsættes. Klubbens daværende formand, Jørgen Dissing, byder velkommen i det første nummer med håbet om at bladet vil udbygge sammenholdet og kammeratskabet i klubben. Der lægges desuden op til at bladet skal være et sted hvor klubbens ve og vel skal diskuteres, specielt i betragtning af at der 3 år forinden er åbnet op for piger i klubben. Endelig kan materielforvalteren berette at klubben råder over 5 scullere, 5 toere, 3 firere, 1 otter, 1

fire med og en toer uden (de 2 sidstnævnte, Åbo og Mag lever stadigvæk her i 2003...) – alle både er dog af ældre dato og der lægges op til at bådindkøbet skal sættes i vejret (en firer koster 27.000,- en toer 21.000,-)

Universitetsmatchen fyldte også 25 år i 1973 og det diskuteres om den skal aflives idet DSR stiller med enten et VM-kaproningshold eller en kanin-otter (med modsatrettede resultater). Videre er der nu også andre universiteter i Danmark, og en Universitetsmatch imellem København og Århus dækker ikke helt mere. I 1972 ankommer 133 nye medlemmer til ASR mod 92 i 1973 – den kvindelige andel af ASR er nu oppe på 82 udad 291 medlemmer. Der indbydes til standerhejsning med følgende ord – ”Traditionen tro holder formanden en kort tale, hvorefter den la-sede stander hales ned og smides væk. De i forvejen nedkølede tilskuere bydes på iskolde pilsnere” – værsgo og skyl!

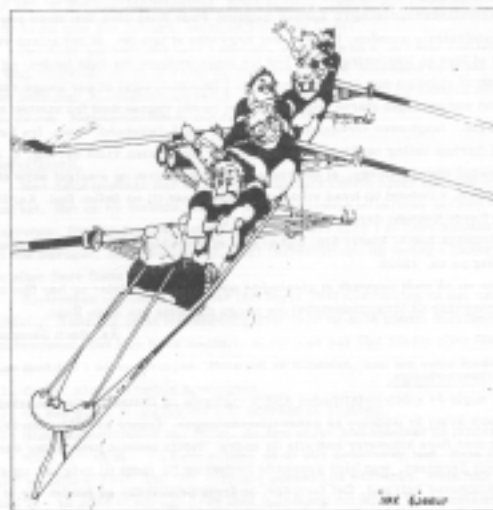
En anden ting der optager sindene er truslen om udflytning – der tales om at ASR's ende af havnen skal nedlægges og bruges til containerop-

lagring og måske skal ro-klubberne flyttes til Egå eller Studstrup!

I 1974 gør DFfR opmærksom på kaproningsreglerne (klubdragten skal være anmeldt til DFfR – ellers kan man udelukkes fra start) – ASR har selvfølgelig sin egen fortolkning:

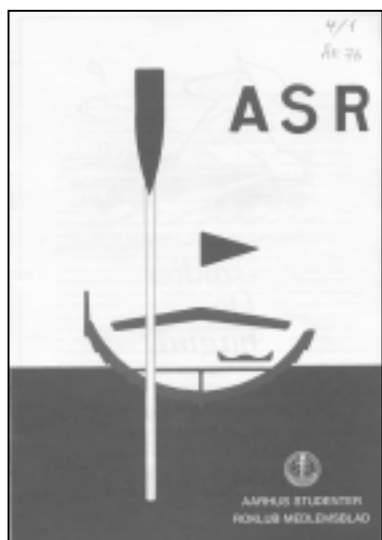
1974 indledes desuden med båddåb – rektoren for Arkitektskolen, Nils Ole Lund, døbte Arch – kontingentet er nu 85,- for studerende, 125,- for andre.

Redaktionen drager i 1974 en tur til Risskov for at besøge klubbens faste bådleverandør, Johannes Jensen, Aarhus Inrigger Værft, i anledningen af hans 70 års fødselsdag. I 30'erne og 40'erne var han ansat som reparatør hos Århus Roklub og ASR og nåede at bygge 50 inriggere indimellem. I 1944 startede han så Aarhus Inrig-

ger Værft med 6 ansatte. Bådtypen Inrigger stammer fra England omkring 1890 og har været uændret i Danmark siden 1942. En toer tager 330 timer at bygge og en firer 450 timer. Nybygning no. 339 bliver færdiggjort i disse dage (1974) – desværre ikke til ASR, men til ARA.

Årebladet beretter at sæsonen 1975 indledes med dåb af Med (en sculler), Phil (en plastsculler) – døbt af klubbens første kvindelige medlem, Gunvor Øye og dåb af Umanak (en kajak). Ellers går tiden med ”nutidige” diskussioner – medlemmerne roder for meget i klubhuset, værktøjet mangler i værkstedet, diverse deltagelser i kaproninger, samt en diskussion af om der skal være aktivitet i klubben om vinteren (mon vi i dag tager de samme diskussioner som i 1975?)

I 1976 fattes ASR penge og trykningen af Årebladet bliver udført af ASR selv i ”Huset” på Vester Alle – besparelsen bliver opgjort til 50 kasser bajere, noget det almindelige medlem fatter!

Rotraditionerne bliver der også

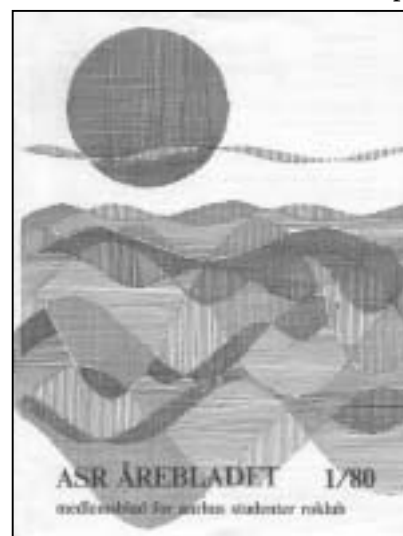
stillet spørgsmålstegn ved i 1976 af Jørgen Tryggestad – ”Først og fremmest gælder det de to bajergivende dage, standerhejsningsdag og strygningsdag. Lad dog disse to dage blive ”fejret” for sidste gang dette år. For hvad ligger der dog i vejen for, at den rare sport ikke også med stort (om end koldt) udbytte tillige kunne dyrkes om vinteren?”

Merc bliver leveret i sommeren 1976 og døbes ved standerstrygningen.

I 1977 bliver skuret mellem huset og banen revet ned og man overvejer at bygge et nyt skur, som kan bruges til overnatning til dem der ikke kan køre hjem. Desuden kommer den kvindelige andel af ASR op på 50% for første gang siden ændringen af paragrafferne og det samlede antal personkilometre kommer op på 55.229. I 1978 tilbyder kommunen at overtage Brabrand Rostadion og drive det på lige vilkår med de andre kommunale anlæg i byen.

Materieludvalget i DFfR barsler med en ny bådtype som afløsning for den aldrende bådtype man bruger – formålet skulle være en båd med større fleksibilitet, lav vægt, forbedrede søegenskaber og valg-frihed imellem scullerårer og almindelig årer. Man skulle kunne ro uden styrmand, med vidt forskellig styrke i mand-skabet og endda kunne tage et barn med. Der er monteret en rig som den kendes fra out-riggerne og man sidder også på en lige linie i båden. ASR er dog efter nogle prøveture absolut ikke overvældet og mener, at man mere har lavet en hybrid imellem en robåd og en sejlbåd.

I 1980 bliver Årebladet relanceret efter en hensygnende tilværelse i slutningen af 70’erne – man går over til bogtryk, med nyt layout, ny redaktion og faste udgivelser. Den første artikel handler om ro-yoga – som er ”en religiøs kultisk oplevelse, hvor den enkelte roer hensættes i en transcendental meditativ tilstand”, ”Hos Bhagwan Rajneesh findes en yoga som kommer ro-yoga nærmest. Et centralt begreb er HU-meditation, som består i en voldsom og aktiv vejrtrækning, kombineret med en intens bevægelse, dans og råb. Herved frigøres spontan energi. Målet er hermed at rense kroppen for

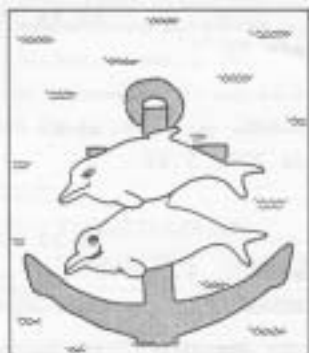
spændinger og bryde panseret mod verden. I ro-yoga svarer det til 10 stærke. Efter denne renselse kan man hvile helt og fuldt i nuet”!

Anmodningen på generalforsamlingen om en sauna bliver afvist med en bemærkning om at ”hvis folk vil svede, kan de bare gå over i værkstedet!”. Antallet af personkilometer kommer op på 60.000. Formanden kan i sin beretningen 1981 konstatere at den netop overståede ombygning af omklædningsrummet formentlig bliver den sidste i de nuværende bygninger (her 20 år se-

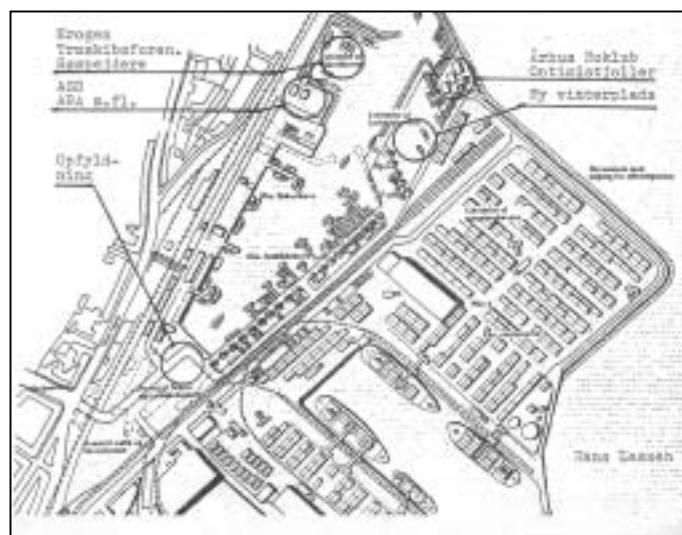
nere må man konstatere at det ikke helt holdt stik...). Kontingentet for 1981 bliver lagt fast på 300 kr. (200 for studerende). Vinterroning bliver startet op som et forsøg i vinteren 81/82. Scient og AUS døbes og tages i brug i 1981.

I 1982 bliver K-tursområdet udvidet fra Studstrup til Vosnæsgård, således at man kan "ro sig fri af byen" og man kan i december 1982 fejre 40 års jubilæumsfest i Matematisk Kantine på Aarhus Universitet. I februar 1983 træder klubbens kasserer, J. C. Nørager, af efter mere end 20 år på posten (og bliver ved samme lejlighed ud-

Klubliv i ASR

nævnt til æresmedlem, en ære der kun overgår meget få i ASR), samtidig med at ASR får sin første (og hidtil eneste) kvindelige formand (Birthe Rasmussen). Som en del af 40 års jubilæet bliver der samlet ind til en ny toer, der gives af Århus Olie-fabrik og døbes AO. Klubben fortsætter herefter i fin stil og sætter i 1983 kilometerrekord med 80.000 km. Koldkrigstiden er fremtrædende og et nyt initiativ ser dagens lys – "Idræt for fred" og "En langtur for fred" – en 12 ugers tur fra Vestervig til København. Den store diskussion i disse år er om ASR er ved at udvikle sig til en kaninfabrik – utrolig mange nye

medlemmer kommer, bliver instrueret og for-

svinder til næste år. Den kommende formand, Johan Vatke, foreslår at der bliver indført kvoter for at blive bedre til at holde på de nye medlemmer. Jørgen Dissing bliver udnævnt til æresmedlem, den foreløbig sidste i klubbens historie.

I december 1984 leveres den sidste båd fra Århus Inrigger Værft, der herefter lukker og man indstiller sig så småt på at skulle købe plastbåde fremover. Gorm Proschowsky udnævner sæsonen 1984 som den ringeste overhovedet! Skylden lægges hos bestyrelsen som har kørt en alt

for slap linie overfor sløseriet mht. bådene – noget der naturligt nok skaber debat på generalforsamlingen. I 1985 bliver udflytningsplanerne på ny genoplivet. Der skal ske en udvidelse af den gamle fiskerihavn og laves en træskibshavn (er sket) og ved siden af den skal ARA og ASR placeres med AR overfor ved optimist-

jollerne. Alt dette skal ske indenfor en overskuelig fremtid (her 20 år efter er der ikke sket det store...). I 1985 optræder roformidlingen for første gang i Årebladet med hele 17 medlemmer på listen (i dag er den en fast bestanddel med flere hundrede på listen).

K2-ret'en (der giver ret til at ro til Nors-minde Havn) indføres i 1986. Udflytningsplanerne tager nu fart, idet havnen forventer at det sker inden 1996, sandsynligvis før. Der laves et udkast til nyt klubhus og tankerne omkring hvor pengene skal komme fra starter.

Årebladet kan berette at en af de, heldigvis, utrolig sjældne uheld forekommer i 1986 – en roer brækker benet i et forsøg på at holde båden i nogle dønninger fra Peder Paars ved Helgenæs fyr.

Udflytningen "truer" stadigvæk og der oprettes en støtteforening med den tidligere formand, Jørgen Dissing, som primus motor, for bedre at kunne samle penge ind til et nyt klubhus. En del af kontingentet skal således herefter gå til støtteforeningen. ARA sætter i 1987 verdens-rekord i 24 timers roning (175 km på ture fra havnen til Åkrogen, roet af 20 mand) – det vil ASR selvfølgelig ikke ligge under for og man planlægger at sætte 2x24 timers hold, således at man først

kan slå ARA's rekord og derefter sin egen! Rekord-forsøget lykkes over alt forventning. Selvom forberedelserne er små (bådholdene blev først sat onsdagen inden) er resultatet overvældende. Løbet bliver skudt i gang af landsholdsmålmand, Troels Rasmussen, lørdag d. 4/9-87 kl. 16.00 og de 7 bådhold yder en så god indsats at ARA's rekord er slået allerede søndag morgen. Resultatet ender på 239,9 km (imod ARA's 175,2) – rekorden bliver sat i AO og løbet bliver derfor sponseret af Århus Oliefabrik.

Op til generalforsamlingen i 1990 blusser debatten om hvorvidt ASR er en kaninfabrik op igen. Gorm Proschowsky peger på det store ressourcespild det er at kun 5% af de nye medlemmer er tilbage efter 4 år. Desuden begynder man at overveje andre muligheder end at flytte ud, dette i form af en udvidelse af bådhallen. K1-området forlænges til Rosenholm Bådelaug, så roerne har mulighed for at komme tørskoet i

land. Instruksen ændres efter debatten på generalforsamlingen, således at kaninerne har faste instruktører igennem hele uddannelsen til ro-ret. I 1989 sættes der desuden kilometerrekord med 82.317 km. I 1990 ændres generalforsamlingen fra at blive afholdt i februar til november, idet den nye bestyrelse skal have mulighed for selv at kunne sætte standarden for bådene i forbindelse med vinterklargøringen. Ellers kan en ny bestyrelse risikere at overtage en udslidt bådpark, der ikke er blevet vedligeholdt i vinterpausen. Igen kan der ikke findes en formand og ASR tager hul på 1991 uden formand. Njord døbes ved standerhejsningen 1991. Det er en båd der er delvist finansieret vha. et lån – noget man ikke vil gentage senere og som giver grobund for mange diskussioner om hvorvidt både skal være finansieret før man køber dem.

Desuden bliver 4 km. reglen ændret til en 5 km. regel hvorved det bliver muligt at ro til Samsø –

noget der har haft stor betydning for langtursroningen i ASR.

Der er kommet mere styr på den for roklubben meget vigtige aktivitet, vinter-klargøring – over 100 medlemmer deltager i vinteren 91/92 med at slibe/lakere både. Rengøring i huset er det som altid meget svært at skaffe folk til... Sæsonen 1991 slutter på 95.746 personkilometer – absolut rekord for ASR.

Efter et par år uden formand er der nu noget så sjældent som kampvalg til formandsposten i 1992. Gorm Proschowsky vinder dysten på en klar kaninpolitik – ASR skal ikke være en kaninfabrik og der skal i første omgang kun tages 60

nye medlemmer ind, indtil vi kan se hvor mange af de gamle der fortsætter. K3-ret'en bliver indført i 1992, således at styrmænd uden L-ret kan komme Vigen rundt. Desuden kommer de første kulfiberårer til klubben og starter en lang diskussion – for

eller imod kulfiberårer i træorbåde! I dag må vi dog konstatere at kulfiberårer ser ud til at vinde slaget. Bigblades er en anden type årer der dukker op i klubben i disse år. Da der ikke er udsigt til at der sker noget i udflytningen (den udpegede grund lå og ligger stadigvæk i dag under 3 m vand ved siden af træskibshavnen) søger man om lov til at opføre en tilbygning til den store bådhal for at kunne have et par både ekstra.

Klubbens 50 års jubilæum holdes i december

1992 med en gallafest og stor standerhejsning i 1993 med dåb af den nye båd Jubi. Desuden samles der penge ind til det nye klubhus.

De sammenlagte km. gav endnu engang rekord i 1994 – 99.825,50 kilometer.

I 1996 får en flittig færing (Heri Mortensen) øje på det af ASR lidt forladte rostadion, Brabrand. Han beslutter sig for at starte aktiviteter op derude og laver decideret sculler-instruktion der senere glider over i "Projekt Outrigger" i samarbejde med de andre roklubber der benytter Brabrand.

Efter generalforsamlingen i 1996 må ASR igen fortsætte uden formand – den resterende bestyrelse beslutter sig straks for at indlede et nyt kapitel i ASR's historie – det første ro-ergometer indkøbes. Kilometer-rekorden er nu 110.615 km på en sæson. Langturer foretages til Norge, Sverige, Tyskland og nu også til Færøerne. I 1997 tager ASR skridtet ind på nettet som en af de første roklubber i landet, og der begynder at komme forespørgsler på bestyrelsesmedlemmernes email-adresser. Skuret bag den store bådhal kan indvies i 1997 med plads til 3 toere. Desuden kan saunaen i omklædningsrummet efter mange, mange års diskussioner indvies.

Rosportens dag opfindes af DFfR i 1998 for at skabe øget opmærksomhed omkring det at ro – der kan vindes forskellige præmier for at øge klubbernes interesse. ASR ror alle andre roklubber sønder og sammen og rydder bogstaveligt talt præmiebordet.

Succes'en gentages de følgende år indtil DFfR nedlægger dagen igen (det er jo ved at blive lidt ensformigt?)

WWW.ASR.DK registreres til senere brug – det viser sig at være en god ide, da det er en særdeles nem adresse og flittigt brugt i dag.

Orienteringsroning er et nyt begreb der ser dagens lys i 1998 – ideen går ud på at kombinere orienteringsløb og roning. Havnen starter sin

store udvidelsesplan i 1998 og vokser til dobbelt størrelse – noget der får stor betydning når ASR skal sydpå. Formandens klumme introduceres i Årebladet for at give mere og bedre information til medlemmerne – formand Holm starter med at forklare hvorfor ASR igen vil købe en båd uden at have råd. Grunden til dette er at Odder Inrigger Værft lukker på grund af økonomiske problemer og at der herefter kun er et Inrigger værft tilbage i Danmark (senere viser det sig heldigvis at Odder genåbner). ASR's langture sætter i 1998 nye rekorder med en langtur i Grækenland. Der sættes endnu engang kilometerrekord i ASR med 130.517 (sat af knap 300 medlemmer). Aktiviteten på Brabrand stiger i disse år og medfører at der afholdes en debatften for at diskutere allokeringen af ressourcer i klubben – skal der tilføres flere midler til Brabrand på bekostning af havnen eller skal man skaffe flere penge til Brabrand andetsteds fra?

Et af tiltagene var søsættelsen af Århus Dragebådsregatta i 2001. Den blev en stor succes og blev gentaget året efter, desværre med knap så stor succes. Derfor er aktiviteten indtil videre sat på standby.

I december 2002 kan ASR så fejre de første 60 år – selve dagen bliver markeret med en fortælleaften på jubilæumsdagen. En del af de rigtig gamle medlemmer (heriblandt 5 tidligere formænd plus klubbens første kvindelige medlem) fortalte delvist sande beretninger fra roklubbens spæde ungdom, til stor morskab for de 70 fremmødte medlemmer.

Årebladet har således taget hul på sin 31. årgang – sidetallet er støt vokset igennem årene sammen med aktiviteten og vidner om de mange langture og aktiviteter der er i en aktiv klub.

UNIVERSITETSMATCHEN AARHUS – KØBENHAVN

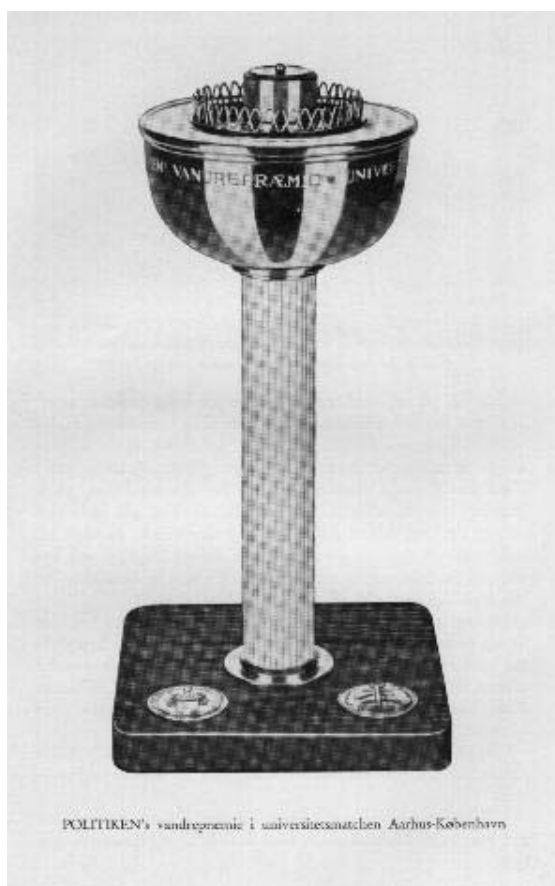
Af Torben Noer, 2001

En af hovedtankerne bag Otto Bjerrums stiftelse af ASR var ideen om at lave en dansk pendant til Cambridge-Oxford dysten. Da ASR var startet op i foråret 1943, var det noget af det første, man brugte kræfter på. Krigen og problemer med aktiviteten (roforbud i havnen og materielmangel) forhindrede imidlertid matchen i flere år. I 1947 kom den 1. match dog i gang. Søndag d. 21. september 1947 blev den første studentermatch imellem Københavns og Aarhus Universitet afviklet, og begge klubber så frem til en lang række af traditionsrige matcher. Matchen strakte sig over en bane på 2000 m. i Københavns Havn; der roedes i 4-årsers outrigger, og for Aarhus Universitet (ASR) roede: Irving Rask Knudsen, P. Halkier Sørensen, Poul Ring, H.C. Lorentzen med Carl Rasmussen som cox. Resultatet af denne første match blev, at Københavns Universitet (DSR) sejrede i tiden 7.52, medens Aarhus Universitet (ASR) brugte 8.04. Efter matchen fulgte det traditionelle ceremoniel (i forbindelse med den årlige match mellem Københavns Universitet og Danmarks Tekniske Højskole) med taler af Professor Hakon Lund for Århus, der håbede på revanche for Aarhus-studerne ad åre. Om aftenen festedes der i DSR's bådehus, hvor bl.a. Aarhus Studenter Roklub deltog med formanden, statsaut. revisor Otto Bjerrum i spidsen. I 1948 led ASR stadig af opstartsproblemer – hovedsagligt økonomiske. Klubben rådede ikke over en outrigger og skulle låne en båd for at kunne træne til universitetsmatchen. Desuden var det svært at

få en mand til at træne klubbens medlemmer uden at få en øre for det. Så universitetsmatchen blev ikke til noget det år. I stedet lykkedes det dog for ASR's mandskab at komme til Åbo til klubbens første internationale start! (se denne beretning). Heller ikke i 1949 lykkedes det, formentlig af økonomiske årsager, at få stablet matchen på benene.

Men i 1950 trådte Dagbladet Politiken hjælpende til og sikrede økonomien, og Universitetsmatchen Aarhus – København blev endelig skabt. *"Århus studenterroere tog sig på glimrende måde af det praktiske og formede en såvel sportslig som propagandamæssig strålende ramme om begivenheden (17. september). Det blev en meget spændende match - og trods omlægning af banen grundet østenstorm vandt vi efter en jævnbyrdig kamp over de 1900 meter. Tiderne: København 5,58, Århus 6,02. Chefredaktør Ha-*

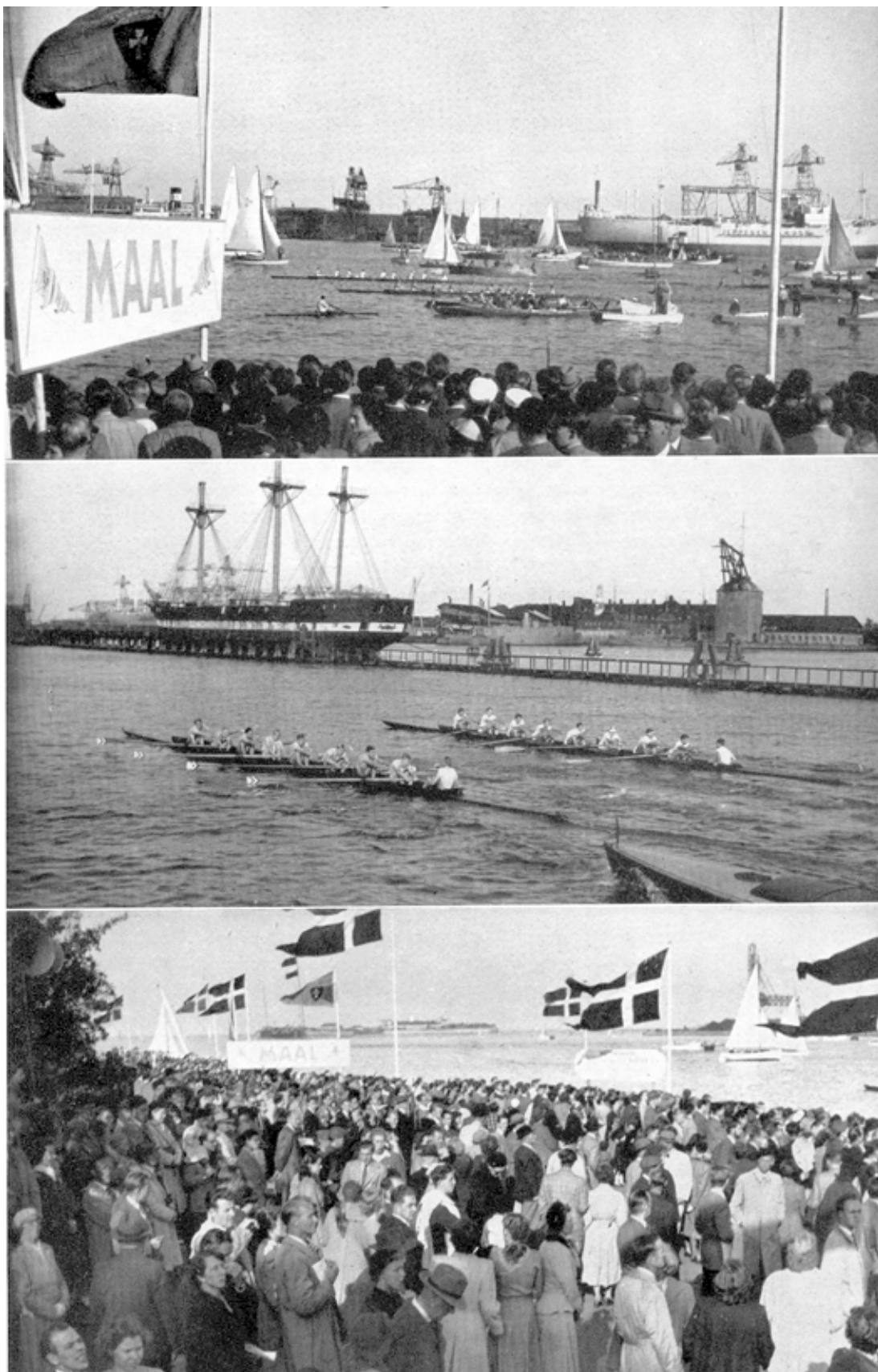
sager overrakte den strålende sejrskæppe i sølv og elfenben (se nedenstående billede), og den begivenhedsrige dag afsluttedes med en animeret middag på Aarhus Universitet. Man noterede professorens kærlighed til roidrætten i flere værdifulde taler. Der var fakkelfest i parken og dans lige til skibets afgang. Det var vel en dag!" (citater: DSR's årbog 1950).

Politiken's vandrepræmie i universitetsmatchen Aarhus-København

I 1951 var begivenheden henlagt til Københavns Havn, den 23. september, og der blev satset kraftigt på, at det skulle blive en af sæsonens store sportsbegivenheder. Det blev fint efterårsvejr og titusinder af tilskuere mødte op. Løbene blev transmitteret af Statsradiofonien og Gunnar "Nu" Hansen kommenterede.

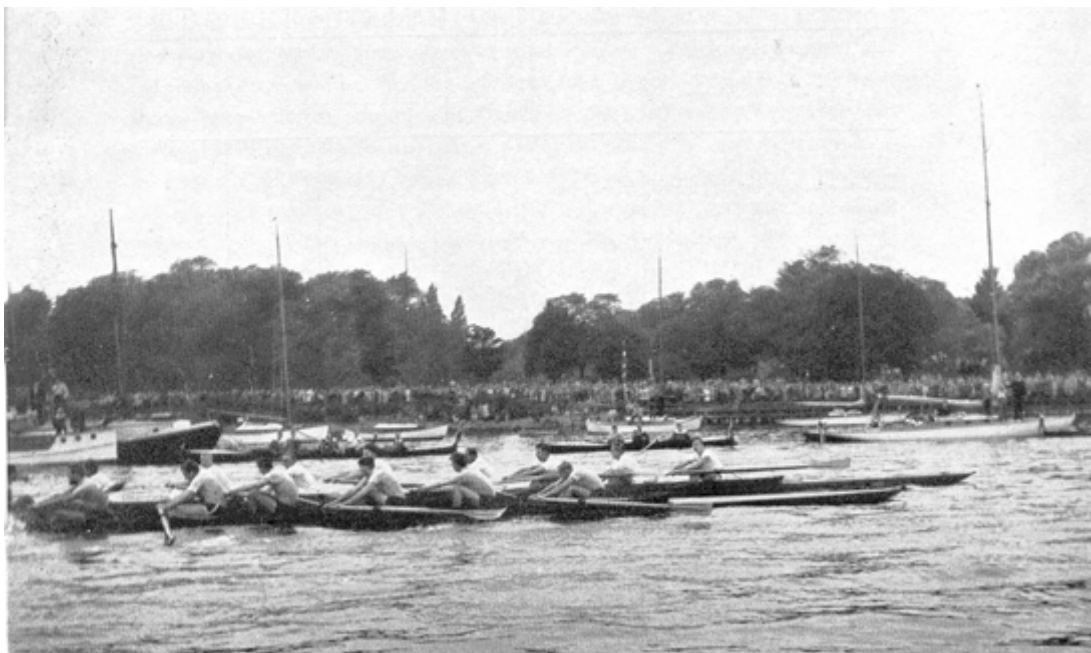
Distancen på 2000 meter blev vundet af DSR i 6,53, mens ASR brugte 7,02. For Århus roede C. A.

Universitets- & Studentermatchen, Langelinie 1951

Nørgaard, O. Rübner-Petersen, Jørgen Christensen, Børge V. Blønd, K. Kappel Jensen, Jørgen Selst, Frantz Dahl og Erik Hjøllund med H.P. Myrup som cox. Bagefter var der middag på

universitetet, med taler af rektorer fra begge universiteter, samt af chefredaktør Hasager, Otto Bjerrum og formanden for D.F.f.R.

Opløbskampen i Universitetsmatchen, 1953

Den 14. september 1952 måtte ASR efter et spændende løb med mange tilskuere igen se sig slået (denne gang på hjemmebane), mens det d. 20/9-53 blev til et meget knebent nederlag i København (6.37,3 til DSR og 6.37,9 til ASR!). Som sædvanligt blev matchen efterfulgt af middag på universitetet med diverse taler, efterfulgt af fest i klubhuset.

***Chefredaktør Stephensen taler,
Boesen med Sølvfaklen***

1954 blev således året, hvor det skulle lykkes ASR at vinde Universitetsmatchen for første gang, og tilmed overbevisende. DSR's formand Gudmund Schack havde overmodigt udfordret

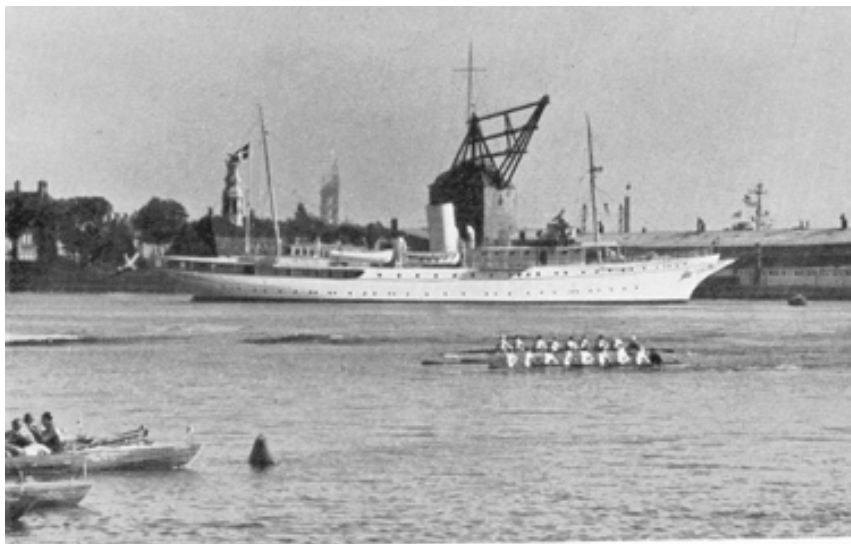
til en bestyrelsesmatch, som DSR også tabte. DSR tab af pokalen skyldtes uden tvivl, at man havde undervurderet ASR's styrke på trods af det tætte opløb året forinden. ASR havde lånt Århus Roklubs træner, Carl Johan, og dette gav ASR blod på tanden rent kaproningsmæssigt. Universitetsmatchen var i disse år også på højdepunktet, både med hensyn til medie- og tilskuerinteresse.

***Rektor, prof. Em. Hansen,
professor Secher og red.
Skaaning ved matchen i 1954***

Kaproningsstemning ?

Rektor, prof. Skautrup, prof. Hurwitz og revisor Bjerrum, Århus 1954

DSR's hold lagde træningen i faste rammer og vandt igen året efter d. 18/9 1955 og igen den 16/9 1956. Det kunne se ud til, at styrkeforholdet imellem de 2 klubber ikke er helt sportsligt interessant, men af beretningen fra løbet i 1956 kan man læse, at der var tale om jævnbyrdige matcher, hvor København kun vandt med en eller få meter.

Universitetsmatchen 1955 – København vinder knebent foran Århus

I 1957 blev matchen afholdt i København med opløb udfor Langelinie – Politiken stod for en stor del af arrangementet hvor omkring 6.000 tilskuere mødte op. Desværre var ASR-roerne en tur i havnen på en træningstur dagen forinden og havde måtte skifte en mand ud og resultatet blev da også, at Kø-

benhavn igen vandt. Om aftenen efter den traditionelle fest i Gobelin-salen/DSR's klubhus blev præmierne overrakt af chefredaktør Stephensen – Otto Bjerrum fik en trøstepræmie på 1.000,- til

udbedring af den skade, man havde lavet på Skjolds otter!

Århus indledte 4 gode år i 1958 ved at vinde og i 1959 endda meget overlegent på Langelinie i strålende solskin og under overværelse af mange tilskuere. I 1960 var matchen tilbage i Århus havn, for sidste gang. De to klubbers ledelser

1957 – København i spidsen

havde indset, at den stigende trafik i de to havne umuliggjorde en sportslig forsvarlig afvikling af matchen. Men ved at flytte matchen væk fra havnene var man også klar over det tab, der ville komme i tilskuerinteressen, idet havnene lå som

**Universitetsmatchen 1964, Bagsværd Sø
(old boys hold i baggrunden...)**

naturlige samlingspunkter for mange mennesker. ASR vandt igen, denne gang fordi DSR's

båd sank. I 1961 havde man lagt matchen længere ind i Københavns havn (omkring Lange- og Knippelsbro) for at undgå trafikproblemer – igen vandt ASR på grund af tekniske problemer hos DSR (åren knækkede) – men da uheldet indtraf, førte ASR dog allerede med en del, mens DSR forsvarede sig med, at åren knækkede, fordi DSR satte spurten ind.

For at få en bedre sportslig afgørelse var dysten i Århus i 1962 henlagt til Brabrand sø. Da DSR havde tabt i 4 år i træk, trænede man med en hidtil uset energi. For at undgå de sportslige kedelige resultater ved tekniske problemer havde man aftalt omstart i sådanne tilfælde. Det blev der brug for, da en skinne på ASRs båd sprang løs. Men i omstarten lykkedes det DSR at hjemtage pokalen efter en klar sejr. I 1963 lykkedes det ikke at arrangere matchen af forskellige årsager. I 1964 var matchen i Københavnsområdet flyttet ud på Bagsværd Sø, hvor DSR sejrede overlegent. Flytningen betød som ventet, at tilskuerinteressen dalede kraftigt, og dette gav sammen med flytningen fra Århus havn til Brabrand Sø nok arrangementet dødsstødet mht. tilskuerne og medieinteressen.

I 1965 var matchen igen ramt af tekniske uheld, idet begge både sank et par hundrede meter før mål på Brabrand Sø! Igen viste Brabrand Sø sig ikke at være et ideelt sted at henlægge kaproning på grund af det meget åbne land omkring. Her er Bagsværd Sø ideelt med skovene omkring.

Efter Københavns sejr i 1966 på Langelinie (matchen var henlagt hertil, idet DSR fejrede 100 års jubilæum og man håbede på noget mere publicity i den forbindelse) er det igen ASR's tur til en række succesrig år. ASR vinder fra 1967 6 år i træk. 1967 var ellers 100 året for DSR's oprettelse, men da ASR ikke havde vundet i 5 år var ASR meget sultne! Da DSR ydermere tabte den lige så traditionsrige ølstafet i 1968 refereredes det, at mandskabet skal udvælges med større omhu fremover! Matchen indgår nu ikke mere i DSR's kaproningsberetning i årbøger – noget man må tolke som værende fordi denne match ikke længere betragtes i kaproningssammenhænge og mere er en motions-

match med prestigen at ro for. I 1973 lykkedes det så DSR at vinde igen og denne gang endda overlegent på Bagsværd Sø. På trods af en god fest bagefter var der svigtende interesse fra forskellige sider. Matchen havde i det hele taget

Universitetsmatchen, Brabrand sø, 1965 – søen var noget ujævn, og begge både sank...

været svær at stable på benene, og man begyndte at overveje at afskaffe den, da resultatet ikke stod mål med anstrengelserne. I 1974 vandt København igen, men da dette højdepunkt i den akademiske idrætsverden ikke en gang kunne tiltrække nogle repræsentanter fra universiteterne (det var jo en universitetsmatch) besluttedes det at ro matchen en sidste gang i 1975. I det hele taget led de akademiske matcher vældigt i disse år. Studentermatchen imellem Københavns Universitet og Danmarks Tekniske Højskole blev kun holdt i live ved kunstigt åndedræt og ved de Nordiske Akademiske Mesterskaber mødte kun DSR op!

Politiken havde ikke længere interesse eller øko-

nomisk baggrund for at gå videre med matchen, og da de 2 universiteter stod lige i 1975, med hver 12 sejre, valgte Politiken at trække sig ud, og de 2 klubber valgte herefter at forsætte matchen som et rent klubopgør i stedet – dog måtte der ikke bruges eliteroere. I 1985 viste Aalborg Roklub interesse for matchen og denne blev udvidet til at omfatte alle landets universiteter/centre – det er dog kun Ålborg, der har vist interesse.

Matchen er ikke roet siden 1987, og den aktuelle stilling er altså:

København: 20 sejre
Århus: 15 sejre
Ålborg: 2 sejre

Ét løb endte uafgjort da både Århus' og Københavns båd sank.

Der har endvidere været et forsøg på at supplere matchen med et løb for damehold – men dette har ikke båret frugt.

Matchen stoppede ikke af nogen specifikke årsager, måske af mangel på interesse fra de enkelte klubbers side. Fra ASR's side har der dog sikkert været problemer med både at finde mandskab og både til matchen. Da ASR har udviklet sig igennem 80'erne og 90'erne til at være en ren motionsklub og ikke råder over en otter mere, har man derfor også været sikker på at tabe. I slutningen af 90'erne blev kaproningen så småt startet op igen og måske vil ASR en dag igen have kræfter til at udfordre DSR?

1947	København	1962	København	1975	Århus
1950	København	1963	Ikke roet	1976	København
1951	København	1964	København	1977	København
1952	København	1965	Begge sank	1978	Århus
1953	København	1966	København	1979	Århus
1954	Aarhus	1967	Århus	1980	København
1955	København	1968	Århus	1981	Århus
1956	København	1969	Århus	1982	København
1957	København	1970	Århus	1983	København
1958	Aarhus	1971	Århus	1984	København
1959	Aarhus	1972	Århus	1985	København
1960	Aarhus	1973	København	1986	Ålborg
1961	Aarhus	1974	København	1987	Ålborg

UNIVERSITETSMATCHEN 1960

En kanin beretter om Studentermatchen i Århus – artikel bragt i DSR's årbog 1960.

Jeg havde kun roet ca. 3 uger, da jeg blev bedt om at ro med på Københavns Universitets otter i matchen mod Aarhus Universitet. Aftenen efter var vi ude i en outrigget firer. Her fik jeg min første forskrækkelse. Jeg var sat til at ro som et, og idet vi lagde ind til pontonen, glemte *Per Willems*, som var cox, at kommandere "sæt i", og jeg blev smidt udenbords, da min åre ramte pontonen. Efter nogen tid var der nogenlunde balance i fireren, og *Ib Christoffersen* sendte os i Sydhavnen for at træne i otteren.

Så kom den lørdag, da vi skulle rejse. Vi mødte i Sydhavnen og var lige en lille tur ude, ikke mindst for at lære styrmanden *Kell* at kende; det var kun anden gang, han styrede for os. Derefter fik vi udleveret en klubjakke hver under mange protester. Det var især holdets laps, *Millman*, der ikke mente, jakken, der lignede en si med de mange mølhuller, passede. Der var imidlertid ingen vej udenom. Vi fik at vide, at når de jakker havde været gode nok til de roende for over 25 år siden, så var de også gode nok nu.

Kl. 22 mødte vi så ved Århus-båden; da var *Strigel* allerede mødt med lysegrå slips til hele holdet, idet han var klar over, at ingen af os mødte med de reglementerede slips. Det var blæst godt op om lørdagen, så båden vippede godt, da vi kom uden for havnen. *Millman* begyndte at tale om, at hans mave opførte sig mærkeligt, og *Erling* begyndte så at "trøste" ham ved at tale om mad. 5 minutter efter forsvandt *Millman* op på dækket, hvor han opholdt sig det meste af natten. Tidligt næste morgen – for tidligt, syntes

Emil – blev vi vækket, og op på kajen stod to repræsentanter for Århus-holdet, som lodsede os ind i et par taxaer, som kørte os til Hotel Royal, hvor vi fik et hårdt tiltrængt morgenmåltid. Her kom Aarhus Studenter Roklubs formand, hr.

*Fra studentermatchen.
Formændene for de to klubber udregner points
ved keglespillet efter frokosten*

Strigel fot.

Bjerrum, som var meget sejsikker, og havde vi ikke haft vor egen formand, hr. *Bjørn Møller*, med, som ikke var mindre sejsikker, havde vi helt tabt modet.

Efter morgenmaden tog vi ned i Århus Roklub, hvor vi skulle låne en båd. Vi gik så i gang med at få den rigget til, og da det blæste kraftigt, bestemte *Christoffersen*, at den skulle rigges højt. Vi skulle så ud og prøve den. Vi havde lige prøvet en start, da *Erling* fangede en kæmpe-"ugle" og med nød og næppe undgik at blive kastet ud af båden. Efter den første tur var der ikke så megen optimisme tilbage i båden, for vi kunne ikke få den til at glide, desuden hang den så meget i styrbord, at vi, der roede i bagbord, dårligt kunne nå ned til vandet med vore årer.

Klokken var nu blevet så mange, at vi måtte tænke på frokosten. Vi fik 10 kr. pr. mand til frokosten. Vi gik så alle sammen op i byen, hvor *Ib Christoffersen* kendte et godt madsted. Efter

frukosten tog vi tilbage til roklubben, hvor vi skulle gøre os klar til matchen. Medens vi klædte om, varmede op og roede til start, havde der været et optog, som gik igennem byen, men det gik vi desværre glip af. Vi klædte om – vi skulle ro i hvidt, medens de andre roede i blå. Nu lå båden nogenlunde i vandet, og vi begyndte så at ro ud af lystbådehavnen for at komme ind i selve Århus havn. Lige idet vi stak spidsen af båden ud af lystbådehavnen, slog de første søer ind over os; vi turde dårligt vende, for så ville vi få søerne ind fra siden, men det gik, uden at vi fik nævneværdigt med vand i båden. Nu var århusianerne også kommet ud af lystbådehavnen, og de havde det samme besvær med at få vendt. Begge hold var nu parat til at starte, men der var ingen til at starte os, og vi var så uheldige at vi havde fået den bane, der var nærmest ved molen, så vi skulle ikke blot passe på dønningerne, men også på de større moddønninger, som kom fra siden.

*Fra studentermatchen i Århus:
Præmieuddeling af chefredaktør H. Stephensen*

Strigel fot.

løb lige ind i båden, og i løbet af ingen tid var der så meget vand i båden, at riggene lå i vandoverfladen, og det var umuligt at ro; for så at gøre det helt fuldent, strøg den ene af speedbådene så tæt forbi os, at båden blev helt fyldt. Styrmanden kommanderede nu: "Så står vi af!" og alle forlod den synkende skude, og det var alt andet end behageligt, for vandet var kun 8 grader varmt. I den anden båd, som nu var blevet halvt fuld af vand, så vi styrmanden bruge sin råber som øse.

*Propaganda i Århus for studentermatchen
– bemærk pianisten, der er spændt fast*

Strigel fot.

Endelig kom starterne, men nu var vores båd kvartfuld af vand. Vi lå så lidt og kæmpede for at få bådene på linie, og så gik starten, men på grund af det meget vand, vi havde i båden, lå den meget dybt, og moddønningerne fra molen

– ud over at svømme. Klokken var nu blevet 16, og vi skulle først være på universitetet kl. 18, så vi havde 2 timer til at kigge på byen i. Vi var ude at se "den gamle by". Derefter kørte vi til universitetet, hvor der var dækket lange borde.

Under middagen blev der holdt taler af begge universiteters rektorer, formændene for de to roklubber, holdkaptajnerne på de to hold samt af chefredaktør Stephensen, som også uddelte præmierne. Hver af os fra København fik en bog, på hvilken der stod "Aarhus Universitets svømmeprøve 1960"; desuden fik Kell en flaske rom "mod forkølelse". Vi blev i øvrigt beskyldt for at have trænet i at "stå af", men professor Dich reddede os, idet han sagde, at vi umuligt kunne have øvet for, for han havde aldrig set noget lignende, f. eks. var der en, der havde rejst sig op i båden og lavet et perfekt udspring på hovedet, desuden var der trådt to huller i båden under "udstigningen".

Efter middagen var der bal. Der blev dog ikke danset meget, der var for få piger, men det gik udmærket alligevel, og stemningen var meget, meget høj, da vi måtte bryde op for at nå båden. Vi kørte alle ned til båden, med orkester og det hele. Der var liv og glade dage i Århus havn den aften, og det var meget sent, før vi kom til køjs. Næste morgen måtte vi

tidligt op, for nogen skulle på arbejde. Igen var det Emil, det kneb med at få op, og da vi kom for at vække ham, hørte vi ham mumle i søvne: "Ro til! De har kun en længde – åh nej, det går ikke, vi går ned". Den dag kunne man uden på Politiken læse: "Århusianerne vandt i roning og københavnernes i svømning". Det var lidt flovt.

Faklen overrækkes i amfiteatret
efter studentermatchen i Århus

Strigel fot.

TELEGRAM fra + X53 SSS KØBENHAVN K/2 25 1 1200 ETAT =	
 Adressen: [REDACTED]	Tj. Ben.
REVISOR OTTO BJERRUM	
KLINTEGAARDEN AARHUS =	Telegrafstation Aarhus T.
	Date:
No. Kl. af 3c Læs. af den Kl. af	
MED TAK FOR DEN VENLIGE HILSEN SENDER JEG AARHUS STUDENTER RO DE BEDSTE ØNSKER OM ET GODT NYTAAR = KRONPRINS FREDERIK +	
COLL-ETAT K/2 Vedtagne Lærers telegrams KP Sær betalt TC Kalkulation Øvrigt Udlægges adskilt. MP 150kr. opslagsligt PS 150kr. adskilt. TC Studenterforening KP Sær betalt	

POST-OLYMPISK INSPIRATION HOS ÅRHUS-STUDENTERROERNE

E. Beltar, 1948 – artikel bragt i DSR's årbog 1948

Klubbens første udenlandske start fandt sted i Åbo, Finland, den 3. oktober 1948

Som et resultat af flere forsøg på at få gang i kaproningen i Aarhus Studenter Roklub lykkedes det hen på eftersommeren at få et hold i træning med henblik på matchen med Københavns Universitet. På grund af indtrufne omstændigheder blev dette arrangement aflyst, og klubben accepterede derfor en ofte gentagen invitation fra *IK Academia* i Åbo til at deltage i en international regatta hist oppe.

Efter mange ugers træning og en sidste afpudsning af Aarhus Roklubs træner og forsynet med visum og tilladelser fra nationalbank og lignende institutioner, alle fremskaffet i den tolvte time, var holdet klar til at tage af sted den 29. september via København og Stockholm til Åbo. Hertil ankom vi to dage før kaproningen: desværre kunne vi ikke selv medbringe båd, desformedelst omkostningerne ved transporten ville have belastet klubbens og vor økonomi for tungt.

Straks efter ankomsten prøvede vi den båd, der var stillet til vor disposition, for at vænne os til den og til banen. I øvrigt sparede vi både i den ene og anden retning på kræfterne til søndagen.

Kaproningen fandt sted på Aura å på en smal bane af facon som en tyrkisk krumsabel. Det var vort holds første start, men vi gik så frivilligt som muligt med til at starte i dagens fornemste løb – senior firer -, idet finnerne allerede i de trykte programmer havde placeret os i senior-klassen. Den forudgående udveksling af noter mellem de to klubber havde ikke formået at bringe finnerne indtryk af vore hensigter i den retning. Stærk blæst og øsende regn vanskeliggjorde starten, der foregik efter trip-trap-tøffel-systemet, og først efter flere forgæves forsøg blev roerne enige om at få det overstået. Finnerne og svenskerne kom godt fra start, men vi mistede et par bådlængder, som vi trods ihærdige anstrengelser ikke havde kræfter til at indhente,

hvorfor vi ved løbets afslutning befandt os på fjerdepladsen. Løbet blev meget hårdt, og afstanden mellem første og sidste båd i mål var kun ca. 5 længder! Akademisk Roklub, Helsingfors, blev vinder med Åbo på andenpladsen.

Under opholdet havde vi lejlighed til at iagttage livet inden for finsk rosport, og vi lagde særlig mærke til, at roningen dér næsten udelukkende består i træning til kaproning. De almindeligst anvendte både er outriggere og gigbåde, medens inriggere synes ret ukendte deroppe. Finland er i øvrigt efter det indtryk, vi fik, noget nær det ideelle land for rosporten: man kan altid finde et sted i en fjord eller vig, hvor der er læ, og skærgården og de mange søer frembyder muligheder for langtursroning, som vi ikke har mage til her hjemme. Det må navnlig på denne baggrund undre, at langtursroning og motionsroning, som i Danmark tæller de fleste roere, er begreber, som man dér ikke kender ret meget til.

De sidste dage af vort ophold havde vi lejlighed til at kigge lidt på de finske forhold i almindelighed. Det indtryk, vi fik, var, at det finske folk arbejder langt hårdere end det danske. Kvindeligt arbejdskraft anvendes i udstrakt grad, og sjældent ser man en søgnedag folk promenere i "pænt tøj" på gaderne. Denne usædvanlige arbejdsindsats skyldes naturligvis først og fremmest de tab, som Finland har lidt under de to krige; og den omstændighed, at ca. halvdelen af den løbende produktion går til krigsskadeerstatninger, virker i retning af, at beskæftigelsen er stor og prisniveauet meget højt. Rationeringen er omfattende og de enkelte personers tildeling lille. For de rationerede varers vedkommende er priserne moderate; men på de frie varer ligger priserne 2-3 gange så højt som her hjemme; man ser varer nok i butikkerne, men når man får priserne at vide, forstår man, at det er skuevarer og hvorfor.

Vi kunne ikke undgå at bemærke, at landet i ret høj grad præges af sorg over landtabene til Rusland og af nervøsiteten for, at venskabet med den store nabo ikke vil være holdbart; men alligevel har finnerne ikke tabt humøret, og i hvert fald

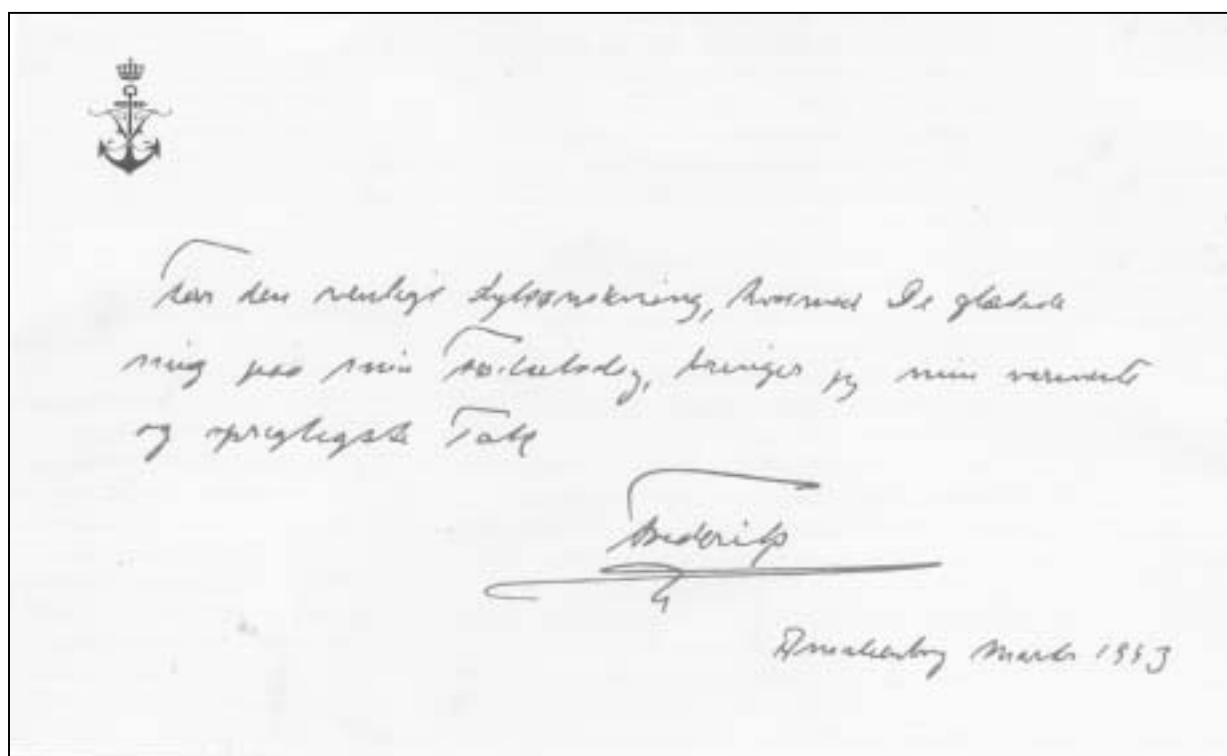
hævder de selv, at deres anstrengelser i det sidste halve år har haft synlige resultater i form af højere levestandard og indskrænkning i rationeringen.

Til trods for den store forskel, der er mellem vore to folk, fandt vi os hurtigt til rette, og mærkede en tydelig sympati og velvilje overfor os danske, som bl.a. fik et gentaget udtryk i ofte fremsatte ønsker om årligt tilbagevendende gensyn mellem de to klubber.

Vi følte, at vi som Aarhus Studenter Roklubs ambassadører var med til at skabe en tradition,

som klubben vil gøre alt for at føre videre. Og i forbindelse med klubbens arrangement af studentermatchen i 1949 vil A.S.R. invitere til en interskandinavisk studentermatch i 4-årsers outrigger mellem de 4 universiteter og højere læreanstalter i de 4 nordiske venskabsbyer.

Vor første forudsætning herfor er, at Aarhus Studenter Roklub kan stille veltrænede kapproere, og med henblik herpå henstiller jeg til alle – nuværende som vordende – medlemmer at gå i træning umiddelbart efter nytår. Det er et slid, men det er det værd.

25-ÅRS JUBILÆUMSSANG

Mel: Den er fin med kompasset.

1.
Vel roet! sæt hårdt i!
Hvem kommer, hvem tror De?
Studenten har fået en klub for sig selv.
:/ Ro langsomt i havnen,
hold udkig med stavnen,
vær klar til at skodde, det'r bedst for dig selv /:
Tra-la-la...

2.
Hvert år når vi hejste
vor stander, så rejste
sig Bjerrum og hilste os alle goddag.
:/ Når flaget blev strøget,
var Bjerrum fornøjet
med året der gik og vi takkede af /:
Tra-la-la...

3.
Således gik tiden
for tyve år siden
og Bjerrum stod rormand i godt en snes år.
:/ Han sørged for klubben
forøgede gruppen
kun en ting vi mangler for lykken blir vor /:
Tra-la-la...

4.
Man tillod kun herrer
i klubben, desværre!
For Bjerrum gav følgende ræsonnement:
:/ at adgang for piger
gir sex i en firer
og det er imod vores roreglement /:
Tra-la-la...

5.
Vi høstede hæder
på kapro'rnes sæder,
når ikke vi tabte, fordi vi faldt af
:/ og knækked en åre
og sank, eller gjorde
det bedste vi kunne men tabte endda /:
Tra-la-la...

6.
Og Nørager kæmper –
og jager og tramper
og driver os alle til fogeden hen.
:/ Forglem ej restancen,
fat mod og ta' chancen'
at støtte din roklub igen og igen /:
Tra-la-la...

7.
Med Nørgaard ved styret
er godt vi forhyret.
Vi lover os alle et fremtidig clou.
:/ Et nyt hus skal rejses
og tømres og bejdses
med plads til at klubben blir større endnu. /:
Tra-la-la...

8.
Vel roet: Sæt hårdt i:
Hvem skåler, hvem tror De?
Det gør vi for klubben - for det den har nå'd.
Bestået i lang tid,
beåndet af stor flid
for roning og klubliv og mangen stor dåd.
Tra-la-la...
Vort kvarte århundred
vi nu har beundred
og derfor vi skåler og råber hurra.

Digterlauget

AARHUS STUDENTER ROKLUBS STØTTEFORENING

Af Jørgen Dissing, 2003

Foreningen er stiftet 25 februar 1988 med følgende formål, jfr. § 2

"Foreningens formål er at fremskaffe og administrere midler til Aarhus Studenter Roklubs planlagte nye klubhus og materiel."

Pengene fremskaffedes de første år ved et til lægskontingent, der opkrævedes af ASR, men i anledning af klubbens 50 års jubilæum blev der i 1992 vedtaget en vedtægtsændring eller rettere tilføjelse i form af § 14, der lyder:

"I forbindelse med Aarhus Studenter Roklubs 50 års jubilæum er nedsat en indsamlingskomitee."

De indsamlede midler indgår i regnskabet for Aarhus Studenter Roklubs Støtteforening, men holdes separeret fra foreningens øvrige midler, og kan alene disponeres i samråd med indsamlingskomiteen og efter godkendelse af denne .

De indsamlede midler skal anvendes til et nyt klubhus. Alternativt til materiel. Indsamlingskomiteen er selvsupplerende.

I forbindelse med vedtægtsændringen indtrådte Svend Hagen Madsen, Jan Møller og Jørgen Dissing i bestyrelsen, hvor ASR's formand i øvrigt er født medlem. De tre nye medlemmer er i 2003 fortsat medlemmer af bestyrelsen.

Indsamlingskomiteen, der bestod af rektor Henning Lehmann, Aarhus Universitet samt tre tidligere formænd, statsautoriseret revisor Otto Bjerrum(klubbens stifter), professor, dr. jur. Carl Aage Nørgaard og statsautoriseret revisor Jørgen Dissing, indsamlede i alt 170.000 kr.

Kontingentbetalingen er fortsat og foreningens formue udgør pr 30/9 2002 749.520 kr., der fordeles således:

Kontingentmidler: 456.763 kr.

Indsamlingskomiteen: 292.757 kr.

Det årlige kontingentbidrag ligger i niveauet 30.000 kr. Stigningen i Indsamlingskomiteens formue skyldes renteindtægter.

KLUBBENS FORMÆND

GENNEM TIDERNE

- 1942-1964 Otto Bjerrum
- 1964-1964 Jens Christian Nørager
- 1964-1972 Carl Aage Nørgaard
- 1972-1977 Jørgen Dissing
- 1977-1983 Jan Møller
- 1983-1984 Birthe Rasmussen
- 1984-1989 Johan Valentin Vatke
- 1989-1990 (vakant)
- 1990-1990 Brian Kieslich
- 1990-1992 (vakant)
- 1992-1996 Gorm Proschowsky
- 1996-1997 (vakant)
- 1997-1999 Lars Holm
- 1999- Michael Troelsen

Gudmund Schack, Carl Aage Nørgaard, Birthe Find Rasmussen, Jørgen Dissing, Søren Christian Møllerup (direktør, Århus Oliefabrik) og Otto Bjerrum ved klubbens 40 års jubilæums-båddåb, 11/6-1983

POLITIKEN

Lørdag den 18. septbr. 1954

HUSK i morgen kl. 15:

Romatchen Aarhus'-Københavns universiteter

Kl. 15.20 ankommer Kong Neptun med følge, og umiddelbart herefter opvisning af et hold „frømand“ fra Falck, Aarhus.

Musik fra kl. 14.30

Gratis adgang

Arrangeret af Aarhus Studenter Roklub og Politiken

POLITIKENS TRYK — KØBENHAVN